

SZABÓ FERENC

ZSOLTÁRHANGON

ZSOLTÁRHANGON

SZABÓ FERENC S. J.

ZSOLTÁRHANGON

Zsoltárfordítások és parafrázisok
Válogatott és új versek

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
az Apostoli Szentszék Könyvkiadója
Budapest

ISBN 963 360 832 9

© Szabó Ferenc

Szent István Társulat

1053 Budapest, Kossuth Lajos utca 1.

Felelős kiadó: Dr. Ákos Géza igazgató

Felelős szerkesztő: Farkas Olivér

Műszaki vezető: Névery Tibor

Készült: 9,5 A/5 ív terjedelemben (93-032-1)

Nyomás és kötés: Libra Kft.

Felelős vezető: Fekete Iván

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás	11
-------------------	----

I. ZSOLTÁRHANGON

Dicsérjétek az Urat (CL.)	15
Ki az ember? (VIII.)	16
Áldott az úr! (LXVIII.)	17
Zsoltárhangon	18
Hárfahangolás	19
A dicséret áldozata	20
Genezis – zsoltárhangra	21
Egek hirdetik (XIX.)	22
De Profundis I.	23
De Profundis II.	24
Milyen kedves a te hajlékod (LXXXIV.)	25
De Profundis III.	26
Miserere	27
Próbálgatom haláloamat	28
Elszállnak éveink	30
Az Úr az én pásztorem (XXIII.)	32
Panasz és perlekedés	33
Az Úr Szavának dicsősége (XXIX.)	34

Te Deum	35
A bűnbocsánat öröme (XXXII.)	37
A végesség szomorúsága	38

II. JÓNÁS JELE

(Bibliai képek/jelképek)

Új éneket adott ajkaimra (XL.)	41
Jónás jele (A százéves Babits Mihálynak) . . .	42
1. Tengerparti tűnődés	42
2. Az Úr szava neked is szól!	42
3. Vessünk sorsot?	43
4. A cetgyomorban	44
5. „Hirdesd, amit mondok neked!”	45
6. A végesség szomorúsága	45
7. A ricinusbokor árnyékában	46
8. A féreg foga	47
9. Ismét szól az Úr	48
10. 87. ZSOLTÁR	
– Elővételezett könyörgés	49
Az élő Istenre szomjazom (XLII.)	50
Hozzád tartozom (Jer 20,7–9)	52
Miserere (LI.)	53
„Amikor ujjongtak a hajnalcsillagok”	
(Jób 38,4–7)	54
Terád szomjazik a lelkem (LXIII.)	56
Második meghívás (Jer 15,16–21)	57
A bűn őstörténete	58
Hálaadó himnusz (LXV.)	59
Szináji teofánia (Kiv 3,14–15)	60
A Genezáreti tavon (Mk 4,35–41)	61
Isten legyen irgalmas hozzánk (LXVII.)	62

Hegyi beszéd	63
Agónia	64
Istenem Istenem miért hagytál el (XXII.) . .	65
Keresztre feszítés	67
Pietà (Prokop Péternek)	68
Mily öröm dicsérni az Urat! (XCII.)	69
Csokor (Utólag Pálos Antalnak)	70
Csodálatos Anya	71
Énekeljetek az Úrnak új éneket (XCVI.) . .	72
Colloquium misericordiae I.	73
Adjatok hálát az úrnak (CVII.)	75
A Golgotán (Katinak és Gyurinak)	76
Hitvallás helyett vallomás (Jn 21)	77
Dallal ébresztem a hajnalt (CVIII.)	78
Apokalipszis (Jel 21–22)	79
Magasztaljátok az Úr nevét (CXIII.)	81
Epilógus: Emlék-körhinta	82
Az Úrtól várok üdvösséget (CXXI.)	88

III. FELTÁMADÁSRA VÁRVA

Mint anyja ölen a gyermek (CXXXI.)	91
Feltámadásra várva	92
Poverello	93
Aricciai látomás	94
Esti ima (Erdélyi Zsuzsannának)	96
Testvéri közösség (CXXXIII.)	98
Gyengédség Istene	99
Az öröm üzenetei	
(Utólag Czigány Györgynek ajánlom) . . .	100
Tiszta ellentmondás	102

Illyéssel tűnődve (A nyolcvanéves Illyés Gyulának)	104
Tengerparti elégia	105
Áldjátok az Urat (CXXXVI.)	107
Az Ige testté lett (Vasadi Péternek)	108
Lelkigyakorlat	109
Hozzád tartozik	114
Szomjazod, hogy szomjúhozzalak	115
Orpheusz és Krisztus (Pierre Emmanuel halálára)	117
Hegyi beszéd – magamnak (Utólag Valentiny Gézának)	119
Colloquium misericordiae II.	121
Megtalált öröklét (Paul Claudel emlékének)	123
Szomjúság-forrás (Fárának)	124
Énekek éneke (Fárának)	125
Kimondhatatlan (Utószó a Genezishoz)	126
Intelem	128
Sivatagban (MKJ-nak)	129
Ígéret (Louis Massignon emlékének)	130
Elővételezett sirató (F. M.-nak)	131
Eszmélet (József Attila emlékének)	133
Évszakok (Csoóri Sándornak)	135
A vég nélküli és a Végtelen (Győri Bélának, aki e verset születése után rögtön megszerette)	136
Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén (Tóth Sándornak)	137
Kóbor lovak és angyalok (Nemes Nagy Ágnes halálára)	138
Tériszony	139
Suscipe	141

IV. A LÁTHATATLAN FELÉ

(Új versek)

A Láthatatlan felé	145
Húsvét 1992	146
Nincs szimmetria!	148
Tűzforrás I.	149
Tűzforrás II.	150
Himnusz a Tűzhöz	151
Az örök Kísértet fia (Szabó Lőrincet olvasva)	152
A metafora metamorfózisa (I. K.-nak)	154
Apokalipszis	156
Sóhaj és sejtelem (Tűz Tamás halálára)	158
Visszaálmodom a valóságot	160
Akkor itt	161
Mi?	163
Internum aeternum	
1. Emlékezés	164
2. Jövő	165
Monológ	166
Hazatérés	168
Szavak	169
Két kiáltás között	171
„Hiúságok hiúsága...”	172

V. ZSOLTÁRPARAFRÁZISOK

Paul Claudel (1868–1955)

137. zsoltár	175
85. zsoltár	177

Pierre Emmanuel (1916–1984)	
Plus que la sentinelle (De Profundis)	
– Részlet a Babel-ből (1951)	179
139. zsoltár	183
Patrice de la Tour du Pin (1911–1975)	
47. zsoltár	185
Jean-Claude Renard (1922–)	
Húsvéti zsoltár (Részletek)	187

AJÁNLÁS

ZSOLTÁRHANGON címmel adom közre néhány régebbi és új versemet, amelyeket az ószövetségi zsoltárok és általában a Szentírás ihletésére írtam, vagy amelyek alapvető istenélményemet, világnézetemet fejezik ki. E költemények egy évtizedet ölelnek át.

Ezzel meg is mondtam, hogy „kis zsolozsmáskönyvem” összeállításában teljesen személyes szempontok vezettek. Naponta imádkozom a zsoltárokat, mint minden pap és szerzetes. Az ún. „óliturgia” a zsinati liturgiareform után ugyan elhagyta az átokzsoltárokat, ill. bizonyos zsoltárok egyes szakaszait, de valójában a 150 zsoltár túlnyomó részét felvette a zsolozsmába. (A teljes szövegek a bibliafordításokban, vagy Sík Sándor és újabban Farkasfalvy Dénes költői fordításaiban olvashatók.) Bevallom, a zsolozsmát imádkozva nemegyszer szellemi akrobatikára van szükségem, hogy beleéljem magam az ószövetségi ember, mondjuk Dávid király lelki helyzetébe, hogy aztán „transzponáljam” őket: *itt és most az én imámmá tegyem* a több ezer évvel ezelőtti dicséretet, háladást, panaszt és könyörgést. A dicséret és háladás, a bűnbánatért való esdeklés a legkönnyebb;

igazában az ilyen élményeket rögzítő zsoltárokból válogattam. Nehezebb a helyzet, amikor Izrael történetéről van szó. Mert a zsoltárokból benne van az egész ószövetségi üdvtörténet. Ilyenkor arra gondolok, hogy mindez Jézus Krisztusban teljesedett be, és hogy Jézus maga is imádkozta ezeket a zsoltárokat; miként az egyházatyák és a középkori írók is gyakran a zsoltárkommentárokkal fejezték ki istenélményüket. Nagy költőket, Claudelt vagy Pierre Emmanuelt, miként Adyt és Babitsot is, sokszor szintén a zsoltárok, a Biblia témái ihlették. Általában, amikor a „Seregek Ura” szerepel, Jézus Atyjára gondolok. A Zsidóknak írt levél számos zsoltárt Krisztusra alkalmaz: példát ad arra, hogy Krisztus fényében olvassuk őket, mint a prófétákat is.

„Kis zsolozsmáskönyvem” talán segítséget, ihletet ad barátaimnak, hogy a dicséret, a hála, a könyörgés és a remény szavait intézzék Istenünkhöz, aki Teremtő és Szabadító, mindenható és irgalmas Atyánk.

Szabó Ferenc S. J.

I.
ZSOLTÁRHANGON

DICSÉRJÉTEK AZ URAT

(CL.)

Dicsérvétek az Urat fényes templomában
dicsérvétek őt csillagsátorában!
Dicsérvétek hatalmas Nevét
dicsérvétek végtelen erejét!

Dicsérvétek ujjongó harsonákkal
dicsérvétek hárfával és citerával!
Dicsérvétek kézidobbal, körtánccal
dicsérvétek húrokkal és fuvolákkal!
Dicsérvétek őt pengő cimbalommal
dicsérvétek őt zengő citerával!

Minden létező áldja szent Nevét
együtt zengje az Úr dicséretét!
Alleluja!

KI AZ EMBER?

(VIII.)

Uram, Istenem milyen dicső neved
szerte a széles nagyvilágon:
dicsőséged betölti az eget
s én mint dadogó gyermeked
csecsemő-csacsogással áldom.
Az eget nézem: kezed alkotása
a Hold s a csillagok járása
Téged dicsér fenséges Napom!

De ki az ember hogy reá figyelsz
mit érhet hogy rá gondot viselsz?
Csaknem egyenlő az istenekkel
megkoronáztad dicsőséggel
őt rendelted műveid fölé
odahelyeztél mindent lábai elé

Uram Istenem milyen dicső neved
szerte a széles nagyvilágon!

ÁLDOTT AZ ÚR!

(LXVIII.)

Énekeljetek Istennek zsoltárt zengjetek nevének
készítsetek utat neki aki a felhők felett vonul
mert az ő neve: „ÚR”!

Áldott legyen az Úr naponként, mindennap
Üdvösségünk Istene: Ő hordoz minket
Istenünk, szabadító Istenünk Urunk
kivezet a halálból bennünket
szétzúzza ellenségeinket

Amikor Istenem Királyom bevonult szentélyébe
elől énekesek mentek
s hárfások a menet végén
középütt lányok kézi dobbal.
Ünnepi közösségben áldjátok az Istent!

Föld népei énekeljetek Istenünknek
zengjetek zsoltárt az Úrnak!
Zengjetek zsoltárt Istennek
aki az egek egei fölött vonul napkeletnek!

ZSOLTÁRHANGON

*„Kősziklából mézzel tápláltál engem
s a búza legjavából adtál ennem . . .”
(80. zsoltár)*

Anyám méhétől megszerettél
tejjel és mézzel etettél
hagytam magam szeretni – de
vakmerően bíztam irgalmadban

Hűtlenül is Hozzád ragaszkodtam

Szavad megköt mindörökre!
Nem szólsz rám mennydörögve
csak a szemed int a jóra
áldó kezed csitítja lesrófolja
fel-fellobbanó lázam-lázadásom

Másutt már nincs maradásom
megadom magam most már
hisz Magadnak választottál
Feléd fordulok égő Nap
így átlépem árnyékomat

(1984/1991)

HÁRFAHANGOLÁS

„Babilonnak vizei mellett ültünk
sírtunk és Sionra emlékeztünk
hárfánkat fűzfákra függesztettük...”
(137. zsoltár)

A számkivetés sötét vizei felett
a fűzfák selyemhaja alig remeg
daltalan valami égi jelre várva
babiloni ködben egy fénysugárra
szegezem szemem – *hárfám hangolnám*
de egyre sűrűsödik a sötétség
szél támad a parti fűz suhog
a sodró ár alattam sustorog
Sion utáni fojtott sóhajok
szakadnak fel szívemből dal helyett
az éj leszáll már Babilon felett
a vízárban a múlt habja vonul
sodródik visszavonhatatlanul

S mégis igaz: *örömsre születünk*
valahol van hazánk – felettünk
a felhők felett a Nap ragyog!
A Végtelenből egy parány vagyok
mert én vagyok az összeállt Idő
magam vagyok a múlt-jelen-jövő
magam vagyok a dal a költemény
magam vagyok a születő remény

(1983/1991)

A DICSÉRET ÁLDOZATA

*„Ki a dicséret áldozatát hozza
meglátja házam vendégségét . . .”
(50. zsoltár)*

Jó hogy nem vagy hozzám hasonló
bár képmásomra alkotlak Téged
Jó hogy nem vagy hozzánk hasonló
kicsinyes önző féltékeny isten
nem is dicsőséged félted
csak a bálványoktól óvsz mert semmik

Vágóbirkák bikák bakok vére
nem oltja szomjúságod
amit adhatunk mind a tiéd
a földkerekség és a messzi ég
a dicséret áldozatát kívánod

Érints meg s elindul bennem az ének
az ingyenesség szárnyán szálljak
Téged magasztalva fel a magasságba
fellőtt pacsirtaként a kékben
lebegve hangom fonalán
a dal boldog önkívületében!

(1990)

GENEZIS – ZSOLTÁRHANGRA

„*Anyám méhében Te szőtted testemet.*”
(139. zsoltár)

„Évbilliók moraja ringatott
és még te mindig nem tudod,
hogy fenn a csillagok vigyázó csendje
előre rádfigyelt és
rád várt a kibomló teremtés?”

A föld méhében, az idő mélyében
már ismertél engem:
ott voltam örök terveidben,
jelen midőn a tengersizén
szállva a szélben
mind arra vártak a homokszemek,
hogy műveid közt én is ott legyek.

Anyám méhében Te szőtted a testemet:
hozzám küldted az anyanedveket,
hogy véresem, vesém és végtagom legyen
s az ő szívével dobbanjon szívem.
Szemed már látta minden tettemet,
felírtad őket könyved lapjain,
előre kiosztottad napjaim
és megjelölted jövődő utam.
Csodálatosak terveid, Uram!

(1981)

EGEK HIRDETIK (XIX.)

Egek hirdetik Isten dicsőségét
az égbolt zengi kezei művét
ezt harsogja nap a napnak át
erre tanítja éj az éjszakát
a csend szava ez: hangtalan beszéd
mégis a hír terjed szerteszét
eltelik vele a föld s a messze ég.

Sátort vert az Úr a Napnak
mely házába mindig visszatér
vörös az arca reggel mikor kél
s vitézként fénylő vasban rohan
mint nászházból kilépő vőlegény
ujjong s örömtől ragyog boldogan
az ég sátrát aranylón íveli át
győztes örömmel tölti meg otthonát.

DE PROFUNDIS I.

A mélységekből kiáltozom Hozzád:
e föld színéről, mely oly mélyen száll;
a felszántott föld barázdájából,
mely fényt, esőt és vetőmagot vár;
a vízmosások mély medreiből,
hol télvíz múltán kankalin is kandikál;
a vulkánok földmélyi tölcseireiből,
ahonnan fellövell a fortyogó tűzár;
az öntudatlan pokol-bugyraiból,
hol lávaként forr, sistereg a vágy . . .

A föld szívéből végre visszaszállok
Krisztussal együtt kősírhoz fölédbe,
sőt még feljebb a hallgató egekbe,
fel felnyilalló kiáltásom szárnyán
és addig most már többé meg nem állok,
amíg Elédbe fenn el nem találok,
hol minden szó, jaj, örömkkiáltás
belémerül a csillagmélyi csendbe.

(1981)

DE PROFUNDIS II.

Most a mélységből kiáltok Feléd
halálfélelem szorongat
az éjben nagy vizek zuhognak
örvénylik a „semmi sodra”

Légy nekem égő Nap élő Vízforrás
légy szerető Atyám (ami vagy)
ments meg a pusztulástól
add hogy a hiábavalóságtól
kínlódó szívem élvezze újra
Békéd örömét mit a világ nem adhat
add valami jelét a virradatnak!

(1990)

MILYEN KEDVES A TE HAJLÉKOD

(LXXXIV.)

Milyen kedves a te hajlékod
Seregek Ura!
Lelkem sóvárog az Úr házába
testem is az élő Istent szomjazza.
A veréb otthont talál magának
a fecske fészket rak fiókáinak
oltáraid közelében
Seregek Ura,
Istenem és Királyom!

Boldog akit befogadsz hajlékodba
s ott örökké magasztalhat Téged
boldog akinek Te vagy az erőssége
s kinek szíve zarándokútra készül
a puszta völgyön áldás fakad nyomában
földjét a hajnal zápora
lelkét áldásod áztatja.

DE PROFUNDIS III.

A mélységből kiáltok Uram Hozzád
ne fordítsd el tőlem napfényes Orcád
ne nyeljen el a sötétség
ne záruljon be fölöttem a verem szája
az örvénylő semmi ne riasszon!

Nyomorult lettem
az ár már összecsap felettem
nincs ugyan ellenségem
nem gyűlöl senki engem
de *esteledik*: a halál kutyái felugatnak
hiába várom majd jelét a virradatnak
egyre mélyül az éjszaka
nem marad végül másom
mint feléd esdeklő kiáltásom

Te megszabadíthatsz engem
Életem Üdvösségem Világosságom
ragyogj rám
hajolj le hozzám
emelj magadhoz
ölelj karodba
hisz Te vagy az Atyám!

(1991)

MISERERE

Szívemet a szégyen összetörte
előtted van nyomorúságom
ha más nem ez legalább enyém
az üdvösséget *Irgalmodtól* várom

Megosztott szívvel nem bírom tovább
legyek a Tiéd egészen
ne taszíts el a színed elől
hisz tékozlón Hozzád tértem

Ha kell törj engem össze
s Lelked ereje teremtsen újjá
remegve gázolok zubogó *Irgalmodban*
könyörülj Istenem rajtam!

Szemem tükrözze homlokod havát
nyelvem üdvösséged örömét zengje

(1990)

PRÓBÁLGATOM HALÁLOMAT

*„Uram, tárd fel előttem végemet,
Mennyire szabta ki számomra az életet,
Hogy lássam: miként iramlík kimért időm!”*
(39. zsoltár)

De mégse! Ne tudjam
a bizonytalanul biztos véget
mert szívem így nem talál békességet!
Ha rádöbbenek hogy létem mint a pára
s meghalhatok az éjjel – nemsokára
a rémület örvénye szív fel
s e fordított zuhanásban
a biztos földről beleszédülök az űrbe
szálló felhőkbe foszló tág egekbe

Nem a földet figyelem lent mélyen
mint pár éve a Lufthansa-gépen
a Garda-tótól egészen Anconáig
szorongva szorítva az üléskarfát
amikor sárkányként libegve
hosszan zuhanva fél órán át
halálomra készülődtem . . .

Mikor a zuhanást megélem elalváskor
próbálgatom halálomat – képzeletben
de ez is szörnyű!
Szabadíts meg a szorongástól!

Tudom: nem élhetem meg saját halálom
amely talán olyan lesz mint az álom
ha egyszer végleg *elhagyom magam* =
reádhagyatkozom - Atyám!
Te takarj be majd irgalmaddal
mint hajdan a paplannal anyám

(1991)

ELSZÁLLNAK ÉVEINK

*„A Te szemedben ezer év annyi mint a tegnapi nap
mint órállás ideje a tűnő éjszakában . . .”*

(90. zsoltár)

Örökkévaló! Te Vagy! – mi lettünk
a csillagok és tengerek után születünk
porból vagyunk és porba térünk vissza
pedig az öröklétet szomjazza
szívünk
melyet csak Te tudsz betölteni!

Virul a virág s lehull ha jön az este
Elszállnak éveink mint szélben a sóhaj
életünk csupa könny kín tengernyi jaj
alig hetven évet élünk meg – talán
nyolcvanat ha segít az orvostudomány

Te őrködsz változó világunk felett
a szenvedésünk szíved sebzi meg
megindít egy fáról lehulló madár
a lázas gyermek szorongó anya
vagy a bűnös ki irgalmadra vár
atyai házad mindig nyitva áll
Ha haragod mennydörög felettünk
ugye csak ijesztgetsz bennünk?

Mint őrállás ideje az éjszakában
olyan az életem – elillan
add hogy szándékod szerint éljem éveim
azt a párat ami még hátra van
előre nézzek – feledve ami hátra van
Adj nekem bölcsességet – a Tiéd
legyen a tiéd ez a csöppnyi lét
fordulj felém Uram s felvidul orcám
ne legyen hasztalan e könyörgő zsoltár

(1991)

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM

(XXIII.)

Az Úr az én pásztorom
semmiben sincs hiányom
zöldellő réteken legeltet
a béke forrásaihoz terelget
lelkem nála enyhülést talál
az én Uram gondot visel reám.

Az igaz úton járok Tevéled
vaksötét völgy ölén sem félek
semmi vész nem rettent meg
biztos pásztorbotod kíséretet.

Uram! Te mindenütt jelen vagy
kegyelmed fénye ragyogja be
életem minden egyes napját
a Te házában lesz lakásom
egy örökléten át.

PANASZ ÉS PERLEKEDÉS

*„Az esztelen ezt mondja szívében:
»Nincs Isten!« . . .”*

(14. zsoltár)

Szörnyek vagyunk – mint a Zsoltár mondja
gonoszok s ostobák
marjuk és pusztítjuk egymást
„kevés van aki Téged keres . . .”

Igen, Uram, de ott van Banglades
ártatlan gyermekek a nép a tájfun után
a barmokkal pusztul
közben újra rájuk tör az ár
Etiópiában és másutt Afrikában
a szárazság és az éhínség öldököl
terjed az Aids s Dél-Amerikában
a kábító-banda meg a kolera öl!

Uram, esztelenül kérdelek: Hol vagy?
Útjaidat nem ismerem – miért hallgatsz?
felhallatszod Hozzád kiáltásunk?
olyan messze vagy a magasságos egekben!

•

„Miért lázongsz te esztelen?
Várd meg hogy majd eljön a vég
mikor én a végső szót kimondom
te csak egyre gondold: jót tégy
minden másra nekem lesz gondom!”

(1991)

AZ ÚR SZAVÁNAK DICSŐSÉGE

(XXIX.)

Adjátok meg az Úrnak istengyermekek
adjátok meg a kellő dicséretet
Hódoljatok valamennyien az Úr előtt
ünnepeljétek zengve szent nevét!

Az Úr szava zúgó vizek fölött
az Úr hatalmas szava mennydörög
az Úr Szava száll az özönvíz fölött

Az Úr Szava teremtmő hatalom
az Úr Szava villámló nyugalom
az Úr Szava cédrusokat tép ki
az Úr Szava Libanont tépázza

Az Úr Szava dübörög Kádesen át
megrengeti a kietlen pusztát
Az Úr szavától szarvasok vajúdnak
vihara letépi a lombokat
s a megrendült természet egy szóval zengi:
Dicsőség néki!

Az özönvíz után az Úr trónja áll
örök időktől trónol és király
és győzelemre viszi mindig népét
az Úr népének áldást ad és békét.

TE DEUM

*„Áldjátok az Urat,
mert jó dalolni Istenünknek,
mert öröndetes dicséretét ünnepelni.”
(146. zsoltár)*

Most hallgassanak a pusztulás prófétái
mert önfeledten dicsérni akarlak Téged
mert elvakít kitörő Dicsőséged
magasztallak mert énekelni jó
mert az öröm örökkévaló!

Mint bozótban vagy asztagon
harsogó tűz végigfut rajtam az öröm
előre látom jobbodon jövőm
már előre Neved magasztalom
mert számon tartod könnyeinket
a hegyről magaddal vitted szíveinket

Bár zúg a tenger szenvedés
most mégsem sóhajtozom
a teremtéssel nyögve
a vajúdás a születés
kezdete – ha majd újraöntve
feltámad a világ s mi benne
Glóriád eloszlát minden sötétséget

De én már most dicsérlek Téged
az újulást új dallal előre vételezve
Magasztallak mert énekelni jó
mert az öröm örökkévaló
Dicsőség Néked!

(1990)

A BŰNBOCSÁNAT ÖRÖME

(XXXII.)

Boldog akinek bűne megbocsátva
akinek vétke eltörölve
Boldog az az ember
kinek vétkét az Úr nem rója fel
akiben hamisságot nem lel

Elnémultam: csontjaim kiszáradtak
míg naphosszat kiáltoztam
Éjjel-nappal éreztem kezed súlyát
szívem kiaszott haragod hevétől.

De megvallottam minden bűnömet
nem lehetett titkom előtted
Így szóltam: „Íme előtted gonoszságom
Fenséges Uram mind elibéd tárom”.
S minden bűnöm rögtön eltörölte.

Igazak örvendjete az Úrban
dicsőítsétek Őt tiszta szívek!

Én Uram igazságodat és hűségedet hirdetem
a nagy gyülekezetben
Jóságod és Irgalmad oltalmazzon mindig engem!

A VÉGESSÉG SZOMORÚSÁGA

*„Olyan az ember mint a viruló fű
hajnalban harmatos, ha lekaszálják
alkonyatra elhervad, leszárad.”*

(90. zsoltár)

Uram! Erős Isten – halhatatlan
előtted nyomorom szomorúságom
Te vagy az egyetlen reményem
Élők Istene – a szabadulást Tőled várom!

Mindaz mi él elhervad nyomban
pereg a szélben az éppen-nyílt szirom
az öröm szívemről mint lepke szárnya
remegve ellibben ha megszuhint
a végeesség szomorúsága!

Belőled és Érted lettünk
a szellem nem hideg hamvadás
hanem tűz – kezdés és alkotás
a szellem eszme: csodás
fehér izzás
gyönyör és gyötrődés = szerelem
várakozás vajúdás életadás!

Uram! Erős Isten – élők Istene
csitítsd el szorongásom
fordítsd felém fényes orcád
s eltűnik szomorúságom!

(1991)

II.
JÓNÁS JELE
(Bibliai képek/jelképek)

ÚJ ÉNEKET ADOTT AJKAIMRA (XL.)

Az Urat szólongattam szüntelen
és ő lehajolt hozzám
meghallgatta kiáltásomat
kivont a szomorúság verméből
az Alvilág undok sarából
lábamat sziklára állította
hogy meg ne inogjanak lépteim
új éneket adott ajkaimra
hogy zengő himnusszal dicsérjem Őt!

Én Uram Istenem
sok nagy csodát tettél
amikor bennünket gondjaidba vettél
páratlan jóságod kimondhatatlan
fennen hirdetem jótetteidet
de valamennyit számba venni soha nem lehet.

JÓNÁS JELE

(A százéves Babits Mihálynak)

*„A gonosz és házasságtörő nemzedék jelet kíván,
de nem kap más jelet, mint Jónás prófétaét.
Amint ugyanis Jónás próféta három nap és három
éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia
is a föld szívében három nap és három éjjel.”*

(Mt 12,39-40)

1.

(Tengerparti tűnődés)

Ülök életem kilátóján
sóhajokat dajkál a meddő tenger
vágygyíkok surrannak a perc-homokon
amíg az omló emlék-romokon
nézem a hanyatló napot.
Távol a ködben Ninive zsibong.
Magamra szorítom az alkonyatot:
ez lesz már meghitt kabátom
őrszemként a virradatot várom.

2.

(Az Úr szava neked is szól!)

„Szorongó élvsóvár nemzedék!
Élni nem tud, halni nem mer
üres csömörnek szikkadt partjain
amíg mellette nyált okád a tenger
tátogó torokkal levegőt harap -
haldokló hal a tengerfövényen!”

Előbb te böjtölj s öltseél zsákruhát
s utána hirdesd – ne a pusztulást
hanem az örök Irgalom szavát:
Isten türelmes, mindig megbocsát!
Ninivét elsöpörték már a *századok*:
az Isten Tűz, de nem haragja éget
szerető Láng – türelmet és hűséget
áraszt-sugall – bár gyűlöli a rosszat
hagyja a gazt, mely együtt nő a jóval
a pelyva-söprést Idő-szolgálóval
végezteti – majd megmarad a szeretet
ezt várja tőled is s hűségedet!

3.

(*Vessünk sorsot?*)

Mikor érted-érzed meg végre:
itt mindahányan összetartozunk
egy sors vár ránk a zúgó tengeren
egymásnak nem hazudhatunk:
„a másik bűnös, ő pusztuljon el!”
A sorshúzásra várni senkinek se kell
a Vég öröktől elvégeztetett!
Hiába hátrálnál majd önmagad becsapva
mikor a Rém már torkod fojtogatja –
elnyel majd téged is a nagy Cet bűzös torka!
Közös a sorsunk, egy a végzetünk
az életünkkel nem rendelkezünk.
A semmi ránt magával – avagy életed
szabadon elveszítve újra megtelel?
Tetőled függ, mivé avatod végzeted!

4.

(A cetgyomorban)

Hiába tátog rám a semmiségnek torka
 a cetgyomorban és nyomorban
 szorongás karma közt a kínban
 hínárok nyálkás nyalábjaiban
 – meglelem majd igaz életem!
 Jézus szava tengermorajként
 hozzám is elhat távol századok
 homokbukcáin át ha kérdezem:
 Mire való az életem?

– „Veszítsed el s akkor megtudod!”

Ma még csak *kísérletezem*
 a szívem szoktatom a végre
 de add hogy emlékezzem szent igédre
 ha elközelg bizonytalanul biztos órád!
 Kik elfordulnak Irgalmasságodtól
 mihaszna bálványoknak élnék –
 hirdetnem kell hogy Nálad az öröm!
 Ha én nem szólok a kövek beszélnek.
 Teljesíteni fogom amit fogadtam:
 az áradatban cetgyomorban
 dicséretedet zengi ajkam.

Tenger öbléből cethal-torkon át
 újjászületve vesztett életem
 a küldetésben újra meglelem
 és létem hirdeti az Irgalom szavát.

5.

(„*Hirdesd, amit mondok neked!*”)

„Mindig derűben éltél
 nagynéha büntudattal –
 amíg körötted fojtogatta
 társaid a szenvedés-szorongás
 te könnyedén kerested
 az álló pillanat ízét
 s legtöbbször észre sem vehetted
 saját világod börtönrácsán át
 a mások könnyét, jaját, bánatát –
 magaddal elfoglalva önzőn ostobán
 nem sejtetted hogy Ninivében
 zsibongó zajban, tóduló tömegben
 sorstársaid baráti szív után
 esengenek s az Irgalomra várnak!
 Tartós örömben nem lesz addig részed
 amíg nem vállalod a küldetésed
 s vele a szenvedést – tiédet s másokét!
 Ha hirdeted Hűségem és Szavam
 és elveszíted tűnő életed,
 az öröklétet nálam megleden!”

6.

(*A végesség szomorúsága*)

Azt mondják az ostobák:
 A Cettel nem találkozom
 amíg innen nézem a tengert
 a Rémet úgysem láthatom –
 a biztos szírtén nincs hozzá közöm
 s mit érdekel, ha már „elköltözöm” ...

Omlík a szirt és közel jön a tenger
de nem kívülről les reám a Rém:
belül leselkedik a szívem közepén
ott szívja véretem!
Eszméletem előre látja végemet:
mióta megszülettem
minden percben a vérkörön
végiglüktet a végre intőn
sebhelysajgás – a Rettenet,
erőm hanyatlik, lendületemet
lelankasztja, mindegyre súlyosodva
a húsbomból
 hízó
 Halál!

7.

(A ricinusbokor árnyékában)

Ninive házain az égő nappalok
fullasztó gőze – itt a hűvös árny
felettem csend és szívemben magány
a pusztaságban küldetésemet
vizsgálom, mígnem eltemet
az álmovíz, a tengermélyi éj...
Mindig a múlt kísértget estelente
halottként víz felett lebege
vagy már az álmójában tengermélyben
koráll-karok közt keseregve
bujkállok át a tűnt időt keresve...
A Kék Madár mely minden reggel
hajló faágon játszott piros meggyel
s dalával keltette a tűznapot
ma már a mélyben ásatag halott
a csendbe fagyva őrzi emlékeimet.

Felébredtem – az ébredő remény
 csak röpke éltű mint a ricinus.
 Hiába mondják, ez csak vélemény:
 „mindnyájan meghalunk!”
 A rosszsejtem nemcsak *hangulat*,
 a Cet néha mint bűsz eb felugat!

Míg rámborult a ricinusnak árnya
 emlékeztem a gyermekkori nyárra
 mikor még minden indulás volt...
 De most reámlapul az ólmos égbolt
 fejemnél zörgő-zizge gyom
 a félelem a földdel összenyom
 emlékeim riadt szemekkel szállnak
 a tarló sistereg a kazlak tűzben állnak
 siratom kincseit az ellobbanó nyárnak.

A féreg foga bennem rág tovább
 beszélhetnek szofista ostobák:
 „mindig a másik hal meg!”
 Reménykóróm borzongva megremeg...
 Egy pókszál leng rajt hintázva a szélben
 s az ökörnyálon néhány vadvirágmag.

És mégis változik a „hangulat” –
 avagy talán furdal a küldetéstudat:
 Reménymagokat ringat a szívem
 a végső szélrohamra várva –
 hiába tör majd rám a bűsz vihar
 a csontos magnak kinő még a szárnya!

„Ninive népe, bűne, bánata – s a hervadó kis gyom
szorongás, lázadás – tiéd is! – minden ami van
a vaksi lét, viharzó tenger, s benne Cethalam
enyém és alkotásomat meg nem tagadhatom
a mindenséget s benne téged, én az Irgalom
szerelmes kézzel ringatom.

Közös szorongás, megosztott öröm
villózik végig minden vérkörön.

Nem, nem vagy zárt világ – esendő létedet
veszítsd el másokért s majd újra megleled!

Minden mi adva van – ajándék
mert mindenben az örök Szándék
valósul meg – a vég sem végzeted
előre menj! ne félj! a küldetésedet
hűségben teljesítsd – a többi gond enyém.

Ninive elhamvadt, de újra küldlek én,
Jónás jelét hirdesd a hűtlen nemzedéknek:
tudják meg társaid, hogy nem nyel el majd végleg
a Cethal gyomra – föld szívét és poklokat
megjárta már előttetek a halottak Királya
s az élők Elseje: fején a töviskoronája
a tüskéken kihajtott már az öröm vérvirága!
Cethal torkából kiment majd kezem
mert Hűségemről megemlékezem!”

10.
87. ZSOLTÁR
(*Elővételezett könyörgés*)

Ha eljön egyszer biztos végső órá
s a jéghideg vizek reámszakadnak
midőn a sírbaszállók közt szorongok
s az alvilági árnyak rémei riasztanak
midőn örvényeid felettem már-már összezsapnak
hiába nyújtom majd kezem az embereknek
földi erők akkor nem mentenek meg!
Hová lettek az ismerősök jóbarátok?
magányosan a Szörny torkába látok
s már integet a másik Part felém
jóságodra már nem emlékezem . . .
Most fordulok hát Hozzád, Irgalom
fordítsd füled felém Te egyetlen Remény!

Hogy áldjalak, adj nékem életet!
az árnyak nem dicsérik szent Neved
ki hirdeti már lent irgalmadat
a pusztulás helyén hűségedet?
halál poklában nem teszel csodákat!
Midőn a végső éj burája rámborul kemény
vaspáncélként és nincsen már remény,
ha *tényleg* elközelg majd végső órá
s csak letről látogat a Cethal torka
az egyetemes feledésben Te emlékezz énrám
halál torkából vasmarokkal ments ki engem
hogy mindörökre irgalmadat zengjem!

(1983)

AZ ÉLŐ ISTENRE SZOMJAZOM

(XLII.)

Mint szarvasgím a hús forrás vizéhez
a lelkem úgy sóvárog Istenéhez:
az élő Istent szomjúhozza lényem
mikor lehet hát őt egyszer elérnem
az Isten arcát sóvárogva vágyom
keresem őt – mikor lehet már megtalálnom?

Könny a kenyerem nappal s éjjelente
az ellenség zaklat folyton ismételve:
„Hol van hát a te Istened?”

Erőt vett rajtam a szomorúság
de azért mindig gondolok Reád:
a Jordán völgyén a Hermon hegyén
villámlás között vízesés alatt
örvény kiáltoz az örvénynek át
hallom a zuhatag harsogó szavát
s vele együtt mindig áldalak
életem Istene – nappal s éjjel
zengve dicsérem irgalmasságodat.

Miért vagy szomorú lelkem
miért háborogsz bennem?
Bízzál az Úrban! áldani fogom még
arcom szabadítóját üdvöm Istenét!

HOZZÁD TARTOZOM

(Jer 20,7-9)

Ó nem átkozom a prófétával
azt a napot amelyen megszülettem
mindig áldalak azért hogy lettem
s hogy Fiad mellé társul elszegődtem
mikor fiatal fejjel vállaltam a küldetésem
szabadon és örömmel tettem

Most újra megajánlom magam
úgy ahogy ma itt vagyok
a múltam belém épült - vállalom
mert Irgalmad is vállalt engem
erősíts meg hűségemben!

Tudom ha elcserélnék
kérész kéjekkel bálványokkal
a tűz bennem gyötrő lángokkal
csontomig izzana - poklom Szereteted lenne!

Most már végleg a tűzbe vetve
mindazt mit megéltem de nem szerettem
Kereszted zászlaja lobogjon felettem
Jézus örökre tartozzam Hozzád
mert ahol Te vagy ott az Ország!

(1984)

MISERERE

(LI.)

Könyörülj rajtam Istenem
Te vagy az irgalom maga a Jóság
én a nyomorult hiábavalóság
meríts el mérhetetlen irgalmadban
mosd le minden vétkem
tisztíts meg s fehérebb leszek a hónál!

Beismerem bűnömet hisz ott van Előtted
egyedül Ellened vétettem
a gonoszat Ellened cselekedtem!
Te igazságos vagy ítéleteidben
de irgalmad is jelen van végzéseidben.

Bűnösnek születtem: vétekben fogant anyám
bűn volt bennem és körülöttem.
Te az igaz szívet kedveled
az igazság Előtted kedvesebb
mint színlelés vagy ravasz tudomány!
Taníts meg a bölcsességre!

Teremts belém új szívet Istenem
ments meg a vértől: gyilkolástól-testiségtől!
Szentlelkedet add meg nekem!
Nyisd meg ajkamat
s szám hirdeti örök Irgalmadat!

„AMIKOR UJJONGTAK A HAJNALCSILLAGOK” (Jób 38,4-7)

Nem voltam Veled azon a reggelen
amikor először ujjongtak a hajnalcsillagok
a titokról nem sokat tudhatok

Nincs miért panaszkodnom
másoknak van rá okuk tudom
köröttem annyi fájdalom
de nekem nincs jogom
a lázadásra – bár nem értelek . . .

Ha újra gyermekszemmel figyelek
s szemlélem a szirompuha hópelyheket
akár csak képzeletben
vagy az ákácok boldog virágzását
gőgös és vak bölcsességem
szarvát letöri csodás szépséged

Nem álltam melletted
mikor a lándzsa átdöfte melled
honnan tudnám milyen nagy szerelmed
leszálltál az Idő kilátójáról
harmatban és vérben gázolt a lábad
te velünk lakó értünk haló
Vőlegénye a vak-lány-emberiségnek

Most a munka a szüret a készülődés
a présházból szőlő- és borillat száll
ünnepre várva asztalodnál
sürögnek szolgálid az angyalok
aranypalotád kertjében örömtüzek égnek
mint mikor először ujjongtak a hajnalcsillagok!

(1985)

TERÁD SZOMJAZIK A LELKEM (LXIII.)

Utánad vágyom élő Isten
Terád szomjazik a lelkem
a testem is Terád vágyakozik
mint szikkadt föld a langy esőre

Szent sátorodban szeretném látni
hatalmadat és dicsőséged
Jóságod édesebb mint az élet
ajkam örökké áld majd Téged.

Magasztallak mindvégig míg élek
tárt karral áldom gyengédséged
tejben-vajban fürösztöd gyermeked
ajkam ujjongva zeng dicséretet.

Ha lefekszem Rád gondolok és éjjelente
virrasztva éberem te jutsz az eszembe.
Uram Te légy védőm és támaszom
szárnyad árnyékában vigadozom.
A lelkem Beléd horgonyozzon
Téged tartson erősen jobbom.

MÁSODIK MEGHÍVÁS

(Jer 15,16-21)

*„Ha visszatérsz hozzám
visszafogadlak szolgálatomba
légy újra a hangom szócsövem szám
veled leszek megszabadítlak
csak térj vissza hozzám!”*

Olyan lettél számomra mint csalóka patak
kiszámíthatatlan – pedig én csaltalak
menekültem bujdosztam előled
pedig nem akartalak végleg elhagyni Téged
Most is még szívem sajdítják az emlékek
ha szavadra akadtam kenyermé lett
örömet keltett szívem vidította

Nem feledhetlek
nincsen maradásom Nélküled
ősi és új hűséged
fogva tart stigmaként éget!

Milyen jó hogy megbélyegeztél
e sebsajgás milyen édes
a Te Nevedet viselem
Megfeszített Istenem
ne engedd hogy valaha bármi
elszakítson Tőled!

(1983)

A BŰN ŐSTÖRTÉNETE

Gyilkosok és cinkosok korában élve
gyakran kérdezzük: Ki a felelős?

Visszamehetünk a múltba
a kezdetet kutatva de a forrás
elvész az idő sűrűjében
az ember előtti éjben
Éva még Ádám oldalában szendergett
Káin leendő botja ifjú vesszőként lengett
mikor már hirtelen egy megsebzett madár
bevérrezte az ártatlanság havát

Az Istennel alkudozó Ábrahámra gondolok:
az Úr keresi a kevés igazat
akikért megkegyelmez
mert nem ember módra ítél és büntet
Irgalma tengerébe meríti bűneinket
(1990)

HÁLAADÓ HIMNUSZ

(LXV.)

Urunk, teremő Istenünk!
Szavadra megszilárdultak a hegyek
lecsendesedtek a zajló tengerek
elcsitult a mennydörgés s a népek háborgása
Hatalmas! a föld minden határa műved csodálja
Kelet-Nyugat csillagainak arany-ragyogása
örömmel himnuszt zeng Neked.

Boldog táncra kél a föld ha meglátogatod
dús legelőin jóllakott állatok
zsilipeiddel öntözöd a búzamezőt
barázdáit rögeit harmattal porhanyítod
záporaid nyomán áldás fakad mindeneknek.

Az esztendőő áldással megkoronázod:
hegyeken mezőkön ujjongó ének harsan
harmattól csobogó réteken a nyájak
sárguló mezőkön a telt kalászhok
dalolnak hatalmas Teremőnk Neked
hálaadó himnuszt ujjongó éneket.

SZINÁJI TEOFÁNIA

(Kiv 3,14-15)

Isten-jelenés itt a hajnal s az alkonyat
tisztán látod az árnyakat
mert a színarany még átragyog
a Hegy mögül – nincsen árnyalat
csak kék arany meg tündöklő sötét
őrzik a csillagok a Nap tüzét
nappal csak kő homok és néha tamariszk
nagyritkán oázis az éden emlékeként
égő szomjúság kínoz a pusztaságban
itt nincs kétely talán és talány
csak igen és bizonyosság van:
víz van hisz gyötör a szomjúság
a Nap van hisz vakítón ragyog –
„Én vagyok ÉN VAGYOK!”

(Szináj, 1987. szept. 27-28.)

A GENEZÁRETI TAVON

(Mk 4,35-41)

Most is olyan a Tó mint mikor átkelt rajta
a halászok Halásza – de most dél van
alszanak a nyugtalan szelek
tündöklő tükör az égi kéktől
Ein Ghevtől Tibériásig alig egy óra
de a motor megáll elsimul a hajósodor
vezetőnk Írást olvas figyelünk a Szóra
mely felidézi a hajdani vihart:

„... És nagy csendesség lett...”

Mindenki hallgat mélyen meditál
különös csendélet –
Valami láthatatlan Kéz felülről
felénk nyúl és mennybe emeli
az óriás csend-akváriumot.

(Ein Ghev-Tibériás, 1987. okt. 2.)

ISTEN LEGYEN
IRGALMAS HOZZÁNK ·
(LXVII.)

Isten legyen irgalmas hozzánk
áldjon meg minket
és ragyogtassa ránk arcát
hogy megismerjük útját
és a népek körében üdvösségét!

Istenünk! Magasztaljanak a népek
minden nemzet dicsőítsen Téged!
Minden törzs-faj ujjongva örüljön
mert igazságosan ítéled a földet.
Méltányosan ítélsz a nemzetek fölött
Te kormányzol a földön minden törzset.

Istenünk! Magasztaljanak a népek
minden nemzet dicsőítsen Téged!
A föld megadta bőséges gyümölcsét
Istenünk áldással halmozott el minket.
Isten adja ránk áldását
s a föld minden határa félje Őt.

HEGYI BESZÉD

Kergén a csillagok közt kerestelek
amíg tartott a nappal
mire beesteledik lehajtom fejem
földre szállnak a csillagok
síró arcok és sóhajok
között a Te Arcod ragyog
Jézus – egyetemes testvér
hallom a hangod:
„Könnycseppekben keresd a csillagot!”

(1990)

AGÓNIA

*„Jézus haláltusát vív
a világ végezetéig...”*
(Pascal)

Abba!

Kiáltásától visszhangzik a Jozafát-völgy
beleremegnek a kősírok
a Városban az Ármány készülődik

Most néma csend
egy olajfalevél sem rezdül
felnyúló ágon fennakadt
az éj ékszere
az aranyszegélyű hold
köréje angysereg gyülekezik
s míg Ő fejét egy korhadt fatörzshöz hajtja
vérverejtékét mohón felissza a szikkadt föld

Odébb a gyermekapostolok
szuszogva alszanak
a világ megváltása nem az ő gondjuk

Így lesz ez mindig
a világ végezetéig?

(1990)

ISTENEM ISTENEM
MIÉRT HAGYTÁL EL
(XXII.)

Istenem Istenem miért hagytál el engem
Távol maradsz szabadítóm nem hallod esengésem
Istenem hozzád kiáltozom naphosszat de Te hallgatsz
éjjel is Feléd sóhajtozom – hasztalan – néma maradsz!

Mégis Te vagy a Szent Te dicsősége Izraelnek
Tebenned bíztak eleink s megmentetted őket
Hozzád kiáltoztak s megmenekültek
nem vallottak szégyent akik Benned bizakodtak

De én féreg vagyok nem ember
emberek szégyene népem söpredéke
Aki csak rám néz mind kinevet
fejét csóválja s gúnyt űz belőlem:
„Az Úrban bízott hát most mentse meg
szabadítsa meg ha kedve telik benne!”

Te hoztál ki engem anyám méhéből
anyám ölén Te voltál reménységem
Terád hagyatkoztam mióta megszülettem
anyám méhétől Te vagy az Istenem.

Ne légy néma a messzeségben!
Közelít a halál legfőbb ellenségem
nincs más kívüled aki megsegítsen
ne maradj távol siess végső segítségem
Istenem - Atyám - egyetlen Erősségem!

KERESZTRE FESZÍTÉS

A kényszerűség vállra fektet bennünket
egy ideig nem sejtjük hogy a rossz
rákként szaporodik szívünkben
szájkosarat tennénk a jajokra
hanyatt fekvé a csillagokra
tekint véres szemünk
tüzes rostélyon vallat a való
átvert tenyerünkön rubint-stigmák
sarjadnak sajog a tudat
Isten otthonát
ostromolja lázadásunk –

míg a Keresztre feszített
lehajtott fejjel csendben
imádja az Atyát

(1989)

PIETÀ

(Prokop Péternek)

Bölcső volt az öled
élet-szülő élet
halottat dajkálsz most
aki leggyöngébb lett!
Jessze-törzs bimbója
Élet fakasztója
két térded és karod
halott Isten trónja.

Gyöngé bimbótestét
ringattad el régen
gyermeknél is gyöngébb
aki most e térden
merev-mozdulatlan
hanyatlik halálba
hulló szirom szája
tört kóró a lába.

Gyöngéd szeretettel
ringasd el csak szépen:
erős gyöngédséged
erő kútforrása
mert ez a szeretet
lesz feltámadása!

MILY ÖRÖM DICSÉRNI AZ URAT!

(XCII.)

Mily öröm dicsérni az Urat!
Fölséges milyen szívderítő
Nevednek zsoltárt zengeni
hajnaltól hirdetni irgalmadat
éjszaka is áldani hűségedet
lanttal és tízhúrú hárfával
énekekkel és muzsikával.

Mily öröm Uram ha alkotásod látom
kezeid művét ujjongva áldom!
Mily fölségesek csodatetteid
ki fürkészheti ki ösvényeid?
Titkaidat még az okos sem érti
s még kevésbé fogja fel a balga.

A bűnösök burjánzanak mint a gaz
de tűz emészti őket – az igaz
veled örvendez Örökkévaló!

CSOKOR

(Utólag Pálos Antalnak)

Havas éj ezüstjét
tavak tiszta tükrét
csillagok csóvját
rétek tarkaságát
méhek boldog táncát
sirályok szép röptét
őzgida nyögését
szűzlány remegését
várandósok álmát
szegény sóhajtasát
kutató tudását
művész forró lázát
apám munkásságát
anyám szenvedését
mind egybeszedem
s Elibéd teszem
Szűz-Virág Szent Anya

CSODÁLATOS ANYA

Földünk legszebb éke
bűnös menedéke
béke pagodája
kegyelem kávája
Atyaisten lánya
Szentlélek arája
Jézusunk dajkálva
minket is védelmezz!

Kék ég lepkeszárnya
szálldos fejed felett
csillagok kísérnek
illatos szeleknek
pálmái legyeznek
míg mi számkivetve
vakon botorkálunk
légy csillagvilágunk
s hogyha majd halálunk
órája közel lesz
szólj értünk Istenhez
s mindörökre áldunk!

ÉNEKELJETEK AZ ÚRNAK ÚJ ÉNEKET (XCVI.)

Énekeljetek az Úrnak új éneket!
Az egész föld zengjen dalt Neked;
énekelünk Uram s áldjuk szent Neved
naponta hirdetjük üdvösségedet.

Hirdessétek dicsőségét a pogányok között
csodatetteit a nemzetek előtt!
Mert nagy az Úr és dicséretre méltó
félelmesebb a bálványisteneknél
mindezek csak hiú faragványok
de az Úr eget és földet alkotó.
Fenség és méltóság övezi Nevét
hatalom s fényesség szentélyét.

Örvendjen az ég ujjongjon a föld
vele együtt zengjen a rét virága
táncot lejtse az erdő minden fája
mert közeledik az Úr jön jelen van
Ő kormányozza a földet igazságosan
uralkodik majd a földkerekségen
a népek felett igaz hűségben.

COLLOQUIUM MISERICORDIAE I.

Ketten vagyunk csak Te meg én
egyetlen csillag éjjelem egén
most Te vagy Irgalom
meggyötört arcodon
a megbántott szeretet lángja ég
s bennem a fájdalom keserűség:
Mit tettem Veled?

Mint kit elnyomott a nehéz álom
és most hirtelen felébred
tettre készen ezt kérdezem:
Mit tehetnék Érted?

*

„Nem volt tréfa hogy szerettelek!
Nem kérek sokat –
enyém a föld s a fényes egek
add vissza szabadságodat:
engedd hogy szeresselek!”

*

Ez hát az útravaló:
„hagyom magam szeretni mint a gyermek”
de nem önzőn kit nem érdekelnek
mások – ki ha nem forog körötte a való
boldogtalan kis világa
csigaházába zárva
maga-szánó-sírató árva
védi tűnő törékeny életét!

„Mire való az élet ha fel nem áldozod?”

ADJATOK HÁLÁT AZ ÚRNAK

(CVII.)

Adjatok hálát az Úrnak mert jó
mert irgalma örökkévaló!
Hirdesse mind kit megszabadított
az ellenség kezéből: áldott!
Ő gyűjtötte össze övéit minden tájról
napkeletről és napnyugatról
északról és a déli tengerekről.

Most mind az Úr irgalmát zengjék
mondják el csodatetteit:
forrást fakasztott a szomjazóknak
az éhezőket betöltötte jókkal
azok akik a halál árnyékában ültek
vasra verve nyomorultan tömlöcbe kerültek
keservükben az Úrhoz kiáltottak
s Ő lett a végső menedékük:
az éjhomályból kivezette őket
széttörte bilincseiket . . .

Adjatok hálát az Úrnak mert jó
mert irgalma örökkévaló!
A dicséret áldozatát mutassuk be Neki
s ujjongással hirdessük csodatetteit!

A GOLGOTÁN

(Katinak és Gyurinak)

Jézus, keresztutadat járva
bazársoron és nyüzsgő zsibvásáron
keresztül értünk el a Golgotára.
A Hegy helyett temérdek épülettömb,
pópák, barátok, tömegek, füstölők . . .
A sziklát is csak lejjebb oldalt láttam.

Mi maradt hát itt Belőled?
Midőn a kereszt fájáról levettek,
a sziklasír várt, honnan élve léptél át
dicsőséged honába - itthagya ruhád,
amin a zsoldosok megosztzkodtak.

Még ma is egyre osztják örökséged
tiéid, Benned hívő keresztények -
a nem hívők nevetve nézik ezt a népet,
mely semmibe veszi végső Igédet:
„Legyenek mindahányan egyek!”

Jézus, te tiszta láthatatlan Láng,
Lelkeddel vagy jelen.
Pünkösdi tűzvihart küldj ránk,
hogy végre egy legyen
tiéid szíve-lelke!

(Szentföld, 1980. március)

HITVALLÁS HELYETT VALLOMÁS

(Jn 21)

Hitvallás volt amaz
a Jordán forrásvidékén
ez itt most szeretetvallomás
a tóparton izzik a parázs
rajta a most fogott halak.

A Mester homlokát
aranyba fonja a hajnal
nem vallat szelíden kérdez:
„Simon, szeretsz te engem?”
így férkőzik Péter szívéhez.

„Uram te mindent tudsz
azt is tudod hát
hogyan szeretlek téged!”

Az új Nap feljött már
a tó fölött villogva remegnek
a húsvéti fények.

(Szentföld, 1987)

DALLAL ÉBRESZTEM A HAJNALT

(CVIII.)

Én Istenem kész az én szívem
kész a szívem hogy zsoltárt zengjen:
Ébredj hát lelkem!
Ébredj lantom citerám:
dallal ébresztem a hajnalt!

Uram a népek között áldalak
a nemzetek közt néked szól dalom.
Irgalmad magasabb mint az ég
hűséged a fellegekig ér.

Isten az égbolton túlszárnyal erőd
dicsőségedről zeng harsog a föld!
szabadítsd meg szolgád akit szeretsz
hallgass meg minket
győzelmes jobbod védje seregeinket!

Adj nekünk segítséget gyötrelmeinkben
mert az emberi segítség mit sem ér!
Veled nagy dolgokat viszünk végbe
megsemmisítéd ellenségeinket.

APOKALIPSZIS

(Jel 21-22)

A tükörfal mögött tollászkodnak hátsó gondolataink,
gyakran acsarkodnak és kakasviadalt
vagy oroszlánharcot vívnak vad vágyaink.

Ki lát szemünk mögé a szívbe és vesébe?
Ha életünk fonákját úgy látnánk
mint az angyalok és
főleg mint maga az Isten,
a rettenettől porba ájulnánk e pokol láttán.

Az Atya szelíd és szent szemével
nézi *ártatlan* gyermekeit,
kik viperákkal játszadoznak
– a farkasokat is a Bárányban látja.

Az alig-emberben a szellem és a szeretet
még csak csírázó álom;
mennyi életen és halálon
kell az új földnek megépülnie
hogy a bennünk dühöngő fenevadak
méltók legyenek az új égre
hol a Báránynak hódolnak valahányan
– neve a homlokukra vésve.

A hétfejű és tíz szarvú Vadállat kívül marad
a tükörfényes színaranyból épült
jáspisfalú Égi Városon
„a kutyákkal, csalókkal, erkölcstelenekkel,
gyilkosokkal, bálványimádókkal”
a fal tükrében nézik torz-maguk,
amíg a belsőkre az Úr szeme ragyog.

(1981)

MAGASZTALJÁTOK AZ ÚR NEVÉT (CXIII.)

Alleluja!
Magasztaljátok az Úr nevét
dicsérjétek minden művét!
Áldott az Úr neve
most és mindörökre!
Napkeltétől napszálltaig
dicsőítsétek az Úr nevét!
Fölséges Ő: úr minden nép felett
dicsősége túlszárnyalja az eget.

Ki olyan mint a mi Istenünk?
aki a magasságban trónol
de letekint lehajol a földre?
Fölemeli a gyengét a porból
a szegényt kisegíti a nyomorból
s az előkelők közé ülteti
népe nagyjai közt ad helyet neki.
A magtalant termékennyé teszi
aki nem szült boldog anyaként
hálát ad Neki.

EPILOGUS: EMLÉK-KÖRHINTA

Hanyatt fekszem a meleg homokon
lábamnál morajlik a tenger – három
kontinenst köt össze ringat . . .
Félálomban a mediterrán nyárban
az emlékek körhintáján szállok
forognak fel-le a rég látott tájak
a tér-idő rendje meginog . . .

Mennyit utaztam Európa-szerte!
Egyszer az „újvilágot” is megjártam
de csak itt érzem magam itthon
főleg ha mint most is nyár van
pedig nem a Medence volt a bölcsőm
Zalában – Kálocfán – születtem
göcseji magyar mediterrán lettem

Most a dél-francia tájon járunk
nemrég az Azúr-partnak integettünk
Ott lenn Sète sziklafoka áll

Valéry temetőjéből nézte a tengert
amikor a merőleges Dél
szikrázott a nyugodt *tetőn*
„hol orrvitorlák szárnya bukdosott”
galambok csipegették a fénymagot
míg a mélyben aludt a sok halott
a tengeren feltámadt az éltető szél...
(Messze északon Párizs az idő ködébe vész:
hol van már Chantilly a park a tó
hol két hattyú úszkált két éven át?
A. – „hattyúi képed felmerül”
remegni látom szemed sugarát...)

A Pireneusok csúcsai amott
máris Barcelona népe zajong
majd ismét a tenger s jön a holdbéli táj
Andalúzia – szeptember délután
tollázkodnak az eukaliptuszok
de hol vannak a narancsligetek?
édent akartam látni ha egyszer ide jutok!
Cordoba oszlopperdejét csodáljuk
majd Sevilla a szelíd város s lenn
Cadiz közelében szinte forr a tenger
a túlpartról üzen a tűzzuhító Afrika
Visszatérünk Jerezbe a borkóstoló után
népünnepély – De északon már a misztika
Avila-Toledo-Madrid-Loyola vár
Teréz, János és Ignác tanította:
*minden elmúlik minden tűnő tajték
egyedül Isten elég!*

Göröghon: Olympia és Korinthosz
felzeng lelkemben a szeretethimnusz
a szeretet a legtöbb legtöbb: örök
Athénben újra Pál az Areopáguszon
az „ismeretlen Istent” hirdeti
a hellaszi bölcsek gyülekezetének
most délebbre Sounion foka
oszlopain a mediterrán szél zenél
a Parnasszuson fenn északabbra
alszanak a nyugdíjazott istenek
Jézus a bálványistenek alkonya

•

Itt a „görög” sziget: Szicília
rögtön a romos színház: Taormina
Csontváry is itt festett látta a kéket
amely lentről szikrázik felém
majd a tűzokádó Etna – Syracuse
a „füllel” görög romokkal
Agrigento korral dacoló templomokkal
s körös-körül a kék tenger fenn a kék ég
fenti-lenti kéket aranykeretbe fon a fény!

•

Fentebb a „Smaragd-part” Sorrento
Capriban az „azúr grotta”: a Styx vizén
eveztünk valószínűtlen fényben
majd vissza a hajón Sorrentóba
a Fárosznál fehér lett az éj!
De mi már a csillagok közt jártunk
a parti fények kialvóban de a Varázslat
aranycsóvát vetett úrhajó-kocsinkra!

•

A körhinta fordul Afrikába szállok
most meg alulról szikráznak a csillagok:
a Nílus-deltánál a vízben a parti fények
Kavargó Kairó – peremén a piramisok
s már a sivatag – időbb a Szfinx
üres szemmel mered felénk
a múzeumban egymásra zsúfolt századok
a „halottak városa” – eleven lakókkal!
majd a sivatag homok homok
Mózes kivonuló népe útján indulok
Szuezt előtt és a Csatorna után
hőségben gurul léghűtéses buszunk
homok homok – itt-ott oázisok!
Ó Napisten – ez a fény már sok!

Mikorra leszáll a *fényes* este
a Sínai tövéhez érünk – teofánia:
„*Én vagyok: ÉN VAGYOK!*”
az ikonosztáz kék aranyra festve
földre száll a margarétás ég
betájolom a Göncölt mint rég
Göcsejben amikor apámmal
a csillagos eget néztük
meg a „baltás favágót” a Holdban

Jordániában köt ki hajónk
Petrában lóháton érzük el a nekropoliszt
majd a sivatag de most tevékkel
a beduinok sátraiban van valami élet
török vasút – Nébó hegyéről lenézek

az Ígéret Földjére mint hajdan Mózes
Ammanból bevesszük Palesztinát
megmotoznak a zsidó katonák
ez itt Jerikó narancskertekkel
északabbra öntözött kertek kibucok
a Genezáret-tó az esti sugárban
Jézus mosolyát csillogja felém
Galilea virágai – *hallom Jézus szavát*
„*Boldogok...*!” – a lenyugvó nap sugarát
villogja vissza a Tábor csúcsa
Názáretbe érkezünk – Űrangyalára
harangoznak Mária városában

Két nap múlva Jeruzsálem felé
megállunk Sichemben Jákob kútjánál
a kolostorban megkóstoljuk vizét
Jézus! élővízforrás Szíved
nem szomjazik ki Belőled merit!

Jeruzsálem a Béke Városa
ez itt jobbra Jozafát völgye
hol a holtak föltámadásra várnak
balra az Olajfák kertje – Másnap
Betlehemben megcsókolom
Jézus születése helyén a csillagot
majd megrendülve a Golgotán a sziklát
hol a Kereszt magasodott:
ez a végső csúcs – az út nem vezet tovább
csak felfelé – a Feltámadott
magával vitte szíveinket...

„Mit állsz itt tétlenül az égre nézve
egyszer majd eljövök érted
addig teljesítsd a küldetésed –
ébredj!”

(Róma, 1991 nyarán)

AZ ÚRTÓL VÁROK ÜDVÖSSÉGET (CXXI.)

A hegyek felé emelem szemem
onnan várom segítségem
Üdvösségemet az Úrtól várom
aki az eget és a földet alkotta.

Ő örködik lépteid felett
virrasztva vigyáz téged
az Úr nem alszik nem pihen
Izraelben ő áll őrséget.

Az Úr a te oltalmazód
botlásaidnál karon fog
nappal nem éget a Nap tüze
éjjel a Hold vigyáz lépteidre.

Az Úr minden bajtól megoltalmaz
örködő szeme vigyáz életedre
az Úr melletted van ösvényeiden
szüntelenül örködik lépteiden.

III.
FELTÁMADÁSRA VÁRVA

MINT ANYJA ÖLÉN A GYERMEK

(CXXXI.)

Lásd Uram!
mily kisgyermek lett a szívem
nem pöffeszkedem felfuvalkodva
nem törekszem feltűnő dolgokra
hisz erőm s tudásom nem végtelen.

Elcsitítottam a lelkem
közeledben úgy pihen
mint anyja ölén a gyermek.

Az Úrban remélj népem
mostantól mindörökké!

FELTÁMADÁSRA VÁRVA

Milyen mélyen szívedbe vésted
anyád mosolyát
gyermekkori örömök tiszta mézét
és a hársillatot is –

Hová? szívedbe agyadba
emlékezetedbe temetted
rostjaidba rejtetted?
keresés-tudás lázát
sok siker büszkeségét
néhány kudarc keserűségét

és azt a kéjből-kínból összeállt
furcsa forró ötvözetet
mely még átizzítja jelened
s majd a tudattalan temetőjében
várja hogy feltámadva
lényed alakjába olvasztva
az új világ egén tündököljön

(1989)

POVERELLO

Széles mosollyal nevet a nap.
Amott az úton egy számár halad.
Most megáll: harsányan IÁ-t kiált;
a völgy visszhangozza: IÁ-IÁ-IÁ!
Ferenc felüti merengő fejét
s a völgybe kiáltja üzenetét:
Az élet szép: VIVAT, VIVAT, VIVAT!
A hangja felveri a kék Umbriát.

(1981)

ARICCIAI LÁTOMÁS

Egy törpe pálma, babérbokrok s ciprusok sora
virul még zölden. – Fosztott kertből nézek
el messzire a völgy felett egész a tengerig;
lenn szétszórt háztetők és hallgató mezők,
a fényes vázsáv márványként ragyog.
December-délután, erőtlén már a nap.
Balra a dombon píneák, ferde kalappal,
jobbra Ariccia zsúfolt házai:
erkélyein a száradó ruhák
zászlóit lengeti a szél,
mely gyermeksírást hoz fel most felém . . .

Vibrál a víztükör, vakít, de fogva tartja
e fénysóvár szemet. Odébb a ködben Ostia
s a tengeren túl messze Afrika.
Ágoston innen indult, elvitte tüzét.
Anyjával társalgott itt utoljára:
az extázis az égbe vitte kettőjük szívét.
Hiába kísértett a másik asszony álma
– a régi csókok s lány simogatások –
az ősi s új Szépség felizzó Lángja
magába szívott minden földi szépet.

A márványfényű hús csak fáradt lángolás
az égi Tűz mellett, csak röpke villanás.
Ó fényre szomjas szem! amíg ott tündököl
a tengersáv az éggel összefolyva – két tükör –
lásd hát meg benn a Fényt, az örök Szépet!
S te tűzimádó szív, az izzó Öröklétet!
Örök Tűzláng, Te nyeld el éjszakám!
December napja – itt a kert fokán –
szívemben szítsd fel újra a reményt!

(1981)

ESTI IMA

(Erdélyi Zsuzsannának)

„Én lefekszem én ágyomba
mint a testem koporsómba . . .”
Őrangyalok puha szárnya
legyezgetett, én az ágyra
gondoltam hol várt a dunyha
hosszú imám mormolgatva
„forogjatok szent keresztetek . . .”
láttam amint Jézus reszket
forgó küllők és keresztetek
piros vére földre cseppent
felvették az angyalkezek
felvitték a magas mennybe
a nagy Isten eleibe
Isten ült az aranyszékén
mint apám az ágya szélén
ha mondta a Miatyánkot
miközben a puha ágyat
melengette kályhánk lángja
de jó is volt a tűz előtt
melegedni ima előtt!
Hol is járok az imában
az előbb már mennybe szálltam
„én lefekszem én ágyomba
mint a testem koporsómba . . .”

mennék én már koporsómba
ott vár az a puha dunyha
nem láttam még én halottat
temetőket koporsókat
ha ilyen lesz nem kell félnem
koporsómba fekszik testem
Istenhez száll fel a lelkem
két jó anyám fenn vár reám
Jézus anyja meg az anyám
„Fehér rózsza Mária . . .”
meg Pásztori Juliska.

(1981)

TESTVÉRI KÖZÖSSÉG

(CXXXIII.)

Mily kedves és szívderítő látnunk
a testvéreket egyetértésben:

mint drága kenet csordul a fejen
s továbbfolyik a bő szakállra
csorog Áron szakállán végig
egészen palástja szegélyéig
mint harmat a Hermon hegyén
mint langy eső Sion mezején

olyan a testvéri közösség
mert az Úr ott bőven ad áldást
s túlcsorduló életet fakaszt.

GYENGÉDSÉG ISTENE

*„Oiseaux que nous lapidons
au por moment de votre véhémence,
où tombez-vous?”*

(René Char)

Szelíd szemű éneklő madarak
a dal lánghevében égve
ér el bennetek
az embervadság kemény köve –
hova hulltok riadt szemmel szárnyszegetten?
vár-e valahol száanalom – szénahalom
ringató tengerhullám
avagy bérci gránitél pengéjén
vérzik el daltermő torkotok?

Hiszem az Isten jár a hegytetőn
kutat utánatok –
a gyengédség égvizében
áztatja áhítattal véres tollatok
s szívetek megszűnt dobogását a dallal
szívében őrzi mindörökre!

(1981)

AZ ÖRÖM ÜZENETEI

(Utólag Czigány Györgynek ajánlom)

Renoir rózsarcú leánykái
hintáznak önfeledten
piros örömbbe öltözötten –
nézd a rózsát mellettük a kertben:
foslése máris foszlás kezdete!
A pirospozsgás arc szomorúsága.

Rodin Csókja – márványlángolás
öröklétet ígér az ifjú pár
egymásnak most a kék hevében
mennyet szomjaz a testi vágy
de tartósabb a hideg márvány
semmint a kint dajkáló lángolás!

Mozart magányos, mozdulatlan
tekintete a megnyílt mennybe lát
zenéje felrepít egy más világ
a boldog egek első peremére
hogy elhozza onnan e földi térre
a testnek is az üdv üzenetét.

Bach lelke mély tengermeder
zúgó zenében hömpölygő öröm
a fény átjárta már e vak világot
a szenvedést kioltó tűzhullámok
gyűrűznek fel a tiszta kékbe
a szépség extázisa mennyet érve
belesimul a boldog teljességbe.

(1982)

TISZTA ELLENTMONDÁS

„Rose, oh reiner Widerspruch!”
(Rilke sírfelirata)

Az éppen kifeslő rózsza
a bimbó a titok
sziromhullástól visszafelé
hiába kutatod
milyen is lehetett a leendő rózsza
mihelyt kibomlott a szirompólya
illatával elillant titka hamva –
mit mondhat az első lobbanásról
a tűz szálló hideg hamva!

Minden csíra csodálatos
a gyermekség maga az ígéret jövő
kíváncsiság feszülten reszkető
keresés kalandja találás izgalma
újat váró tapogatódzás bukás is
a kinyílt bimbó már banális
robbanás előtti feszültség
nem a teljesen derült ég
villámokkal vemhes sötétség
várakozás és reménykedő vajúdás
szem-nem-látta fül-nem-hallotta csodás
találkozásra a készülődés . . .

És a halál után?
A titok egyre nő
mindig táguló jövő
Isten nekünk örök jövő
szomjat oltó és kínzó szomjúság
örök öröm és kibomló újság
beteljesedés és örök készülődés
mert lényünk Belőle egyre nő
bár ott már jelen az idő
ha többet kapsz léted kitágul
így többet adhat Magából
végesbe ömlő Végtelen
Tiszta ellentmondás!

(1983)

ILLYÉSSSEL TŰNŐDVE

(A nyolcvanéves Illyés Gyulának)

*„Kigomolyog a szentek és
a költők várta és védte ország
Ady s a Boldogasszony arca
villog a pára-lobogókon.”*
(Illyés Gyula: Kéz a ködben)

Gomolygó s aranyló ködökben
forog ezredéve a vágy-ország
honfoglalók s hontalanok hazája
képe a magasban valahol összeáll.

Mohi puszta, Mohács, Világos
rongyolt zászlai áznak a ködben
rabság rácsain villog a vágy
kering fel örvény-körökben.

Várakozás vagy szétszóródás
sorsa e népnek – akár jövőbe
tekint, akár az „új hazába”
tántorog kábán pára-ködben.

Nyelvében él csak e nemzet –
költőink szava káoszt rendez
de a nemzet még álom-ország
míg népe nem jut joghöz, rendhez.

Boldogasszony arcán a könnyek
villognak – van valami fény!
szentjeid védnek, ködország
nagy ínségben van még remény!

(1982)

TENGERPARTI ELÉGIA

Mélyet lélegezz! a sós szél üzenetét
tele tüdővel szívd hogy gordonkahangon
eldúold magadnak még egyszer a félsötét
titkát! Nem a szurokéj szorongat
kísérti szíved – a szürke alkonyat.

A víz tükrét opálezüst belepte
remeg még mint óriási lepke
míg fenn a nap hamuszín leple
szélesen lobog a fény kriptába készülődik
csukott szemmel hiába várod szelíd csillagok
baráti hunyorgását a Hold is elfogyott
ma nem tündököl a gyémántfényű éj
mindenfelől a sanda szürkeség
a félhomályban már csak tűnt emléke ég
derűdnek hűlt nyaradnak hamva száll
mind hazatértek egymagad maradtál

Felizzik most a fényes délelőtt
amíg a tenger hánykolódik lábaid előtt
itt sütkéreztek hüllőként a homokon
merengve múlton kémelve jövőt
avagy csak múltatva az unalmas időt
feljött már a dagály a víz sistergőn mossa
a hűlt helyet hol bimbó-testű lányok csokra

virult ki gondtalan a nyárutóban
emlékük nincs jövőjük ismeretlen
hiába adsz nekik nevet most képzeletben
nem mentheted meg őket pergő lágy szírom
a lány kinyílik s máris zizge gyom
vagy vedd példának azt az ifjú párt ott
a vízben önfeledten játszott
a fénylő ikrák összedörzsölődtek
az űrlő idő szétmorzsolja őket
s csakhamar mind érzi hogy fölösleges
a mélyből mindnyájunkra Leviathan les
mily számtalan magányos vár a
közelgő végre mind magába roskadón
mereng a múlton csalfaságnak
föléjük hálót sző a fondor unalom

Egy jajgató madár suhan fölöttem
eltévedt nyílként tovaröppen
a seb is gyógyul lám imént egy gödröt vájtam
és máris elsimult a habzó tengerárban
a lábam csapdossa a nyálas tajték
tengeri szörnyként ront rám s tovasiklik
az ősidőkből visszatért gyík
a zúgást megszoktam már kagylóhéjjal
hallgatom az űri némaságot
a sűrű szürkességben már nem látok
más fényt csupán egy messze bója tűzszemét
már végleg összefolyt a tenger és az ég

Szemem lezárom baráti csillagok
helyett a belső gyémánt-éj ragyog
előnt a Jelenlét két izzó szem világít
a benti végtelenben tündököl a Másik

(Palidoro, 1983. aug. 12.)

ÁLDJÁTOK AZ URAT (CXXXVI.)

Áldjátok az Urat mert jó:
 mert irgalma örökkévaló!
Áldjátok az Istenek Istenét:
 mert irgalma örökkévaló.
Áldjátok az Urak Urát:
 mert irgalma örökkévaló.
Áldjátok – csak ő tesz csodát:
 mert irgalma örökkévaló.
Ő alkotta bölcsen az eget:
 mert irgalma örökkévaló.
Ő teremtett a víz fölé földet:
 mert irgalma örökkévaló.
Ő teremtette a nagy világítókat:
 mert irgalma örökkévaló.
A Napot a fényes ég királyát:
 mert irgalma örökkévaló.
Az éj őrzőit: Holdat csillagok miriadját:
 mert irgalma örökkévaló . . .

AZ IGE TESTTÉ LETT

(Vasadi Péternek)

A szél a kódexben lapoz, az Értelem
a szóbokorban leng, virágba öltözött
az illatos Ige, amíg a végtelen,
az ősi Csend szálldos a szirmai között.

Angyalajakról leng a boldog AVE
a sejtelem nyilall a lelki szélben
egy széles zöld levélen nyílt agáve
az Élet mozdul már az anyaméhben.

A pergamenlap lángol: legszebb éke
egy csóvás csillag: vígan szeli át
a földre szállt Dicsőség sátorát.

Aranyban izzik lent a csöppnyi jászol
mellette Mária - a számárszájból
felszáll felé a szénaszagú béke.

(1982)

LELKIGYAKORLAT

1.

Forrást fakasztottál
mihelyt a csendbe visszatértem
a magaméba amely oly nehéz!
Nevet adtál mielőtt megalkottál
hogy társad legyek
nem értem művedet sem
hát még Tégedet
hiány vagyok csak örvény
de a Te mélyedet
szomjazza szám
légy Élővíz nekem
s gondoldj reám
hisz alkotásod vagyok
s Te vagy az Atyám!

2.

Atyám vagy
és én az alkotásod
mégis riaszt a hallgatásod
de csended meleg valóság
csak én nem érzem-értem –
jelenvaló Jóság

takar be ha tengermélyi éjben
nem láthat vak szemem
Atyám és Istenem!

3.

Fenyők és olajfák alatt
szemlélem szép világodat
kutatom Isten mély örvényedet
néha cirógat egy-egy szelíd ág
eszméletemben a való világ
akaszt meg pedig Tégedet
jelez e csodás
bágyadt őszi fény
s a kerti kútnál cérnacsobogás
mely csipkézi a selymes csendet
felém bólint pár kései virág
most itt minden szelíden
Ferencet idézi – a madarak
a naptestvér s a bokor alatt
a farkas is – csak képzelem?
ez a való – elönt a képtelen
öröm – nem káprázat játszik most velem

4.

Nem leltár ez még nem végső számadás
csak egy pillanat az őszben – csodás
arany-szivárvány villantja jövőd:
a szeretetbe gyűjtsd össze erőd
mi megmaradt még
behemót vágyak meddő szerelem

foszlányai most a szélben
pernyeként szerte szállnak
a virág nem azért van
hogy beléharapj
szabadon virul a szépség
mindenkié mint te is
azért vagy gazdag hogy másoknak adj

5.

A csendben vízesések suhognak
mindent elönt a kegyelem
bárányoknak juhoknak
kövér legelő pompáz
a múltad maradjon ól vagy lomház
előtted tiszta még jövőd
ezt kell megmentened
amíg van időd
tápláld növeld az életed
végül az öröklétbe tereld be
a kegyelem kövér legelőjén
feljavított éveket

6.

Nem te akartad
apád-anyád adta az életed
avagy ők csupán a nevedet
mert az Atya anyásan dédelgetett
öröktől fogva tenyerére rajzolt téged
s nem hagy el míg el nem éred teljességed
– *Tam Pater nemo!* –

a gyermekség csak illúzió
ha nem érleled növeled magad
csak csíra csecsemő maradsz
ha nem hord ki az idő méhe
s nem jutsz el a férfi teljességre
kettős szeretet érett gyümölcséhez
(de ez mindig kettő műve
a Léleké és szabadságodé lesz)

7.

Simogatom az ágakat
az összejtől az ásatag
emberig s azóta is az élet
erősebb minden pusztulásnál
győztesen tör mindig előre
csak az öntelt s a dőre
tagadhatja hatalmadat
De engem az riaszt Atyám
hogy hallgatásba burkolózol
pedig a gyermek a szép szóból
érti a jót s ha megfedded néha
Körülvesz jelenléted a néma
szabadságom nem veszed vissza
hisz akkor elpusztítanád
neked csak az kell ami tiszta
szeretet s ha az ember szabadon ád

8.

Kötözz meg kösd magadhoz
lázadó lázas szívemet

itt a szabadságom: vedd!
vele mindenem tied
végy el magamtól tartozzam Hozzád
hisz amaz a pokol és ez az Ország
nyiss meg másoknak akik elhozzák
naponta Arcod könnyét-örömét
végy vissza mindenestül
mint Gazda övét!

(Grottaferrata, Villa Cavalletti,
1983. nov. 30.)

HOZZÁD TARTOZIK

Ami belőlem láthatatlan
ami belőlem ismeretlen
ami belőlem érthetetlen
ami belőlem kimondhatatlan
ami belőlem bevallhatatlan
ami belőlem befejezetlen
ami belőlem jószágmorzsa
ami belőlem szépségszakra
ami csupán csak kettőnk titka
ami mélyemben béke álma
ami lelkemben élet lángja
ami testemben halál hamva
mind Hozzád tartozik -
végül mi marad enyém?
Te *vagy* - ez nekem elég
mindent Tőled kaptam
Belőled jöttem és Beléd
veszítem tűnő életem
így önmagamát újra meglelem
enyém a tagadás s a hiány
meg a lehetőség talán
de ez is kezében van
Tégy azzá aminek szántál!
Ömölj belém töltsd be ürömet
add meg együtt-létünk örömét!

SZOMJAZOD, HOGY SZOMJÚHOZZALAK

„*Sitit sitiri Deus*”
(Nazianzi Szt. Gergely)

Úgy teremtetted, hogy szomjúhozzalak
add hát énnékem teljes Önmagad!
Szomjam nem oltja földi víz: patak
vagy tengerár bár elborítanak
a kvarc és só marja az ajkamat
kiszáradt mély tengermederként
kiáltozom a teljesség felé!

De nem tudom, miért esengek így
miért szomjúzom Léted mélyeit?
Te szomjazod, hogy szomjúhozzalak
Téged, ki magad vagy a szomjúság!
Ki érti hát a teljes Lét Urát?!

Nem élő vízre, szívre szomjazol
szabad szívre, mely szeret és imád
bár Tőled kapja, amit néked ad!
A másik kell, ki mégis önmagad
mert szomjúságod benne fölfakad!

Ezért esengem: Teljességedet
add énnékem, hogy véled egy legyek!
egyek, de mások: sajtó léthiány
maradok én, Te Tűzár-Óceán

egyek vagyunk és mégis milyen más
Te tűzteremtő, én csak lángolás!

Az űrt köztünk a sajgás tölti be
égő szomj mely szeretet-lángolás
mindig lobog, de sose hamvad el -
Te lét-lövellő Láng, mely nem nyel el
létforgács én mindig tüzes Szívedre
közös sajgásban égünk mindörökre!

(1983)

ORPHEUSZ ÉS KRISZTUS

(Pierre Emmanuel halálára)

*„Mily szörnyű kínban fogant e vajúdó világ!
és a fény micsoda öntépő szenvedélye
gyúrta gyémánttá kőkemény sűrűségét
mit felfal a behemót örök Éjszaka!”*

(Pierre Emmanuel)

1.

Hallod a hárfazenét?
Mint bűvöl el a szemfényvesztő szépség!
Sírok felett a szél virággal csókolózik
– pereg a szírom száll a sóhaj
Életről álmodik a pipacs önkívületben
lilába lankadó ajakkal . . .
Leszáll az alvilágba mélyen –
ernyedt istenek műextázisában
haldoklik a vértelen valóság
Hol bujkál a Kedves?
Euridiké árnya száll előtte
hol ájult vadak szenderegnek
– Hadd lássam újra kék szemét!
Az Árny már eltűnt
a pokol kapui becsukódnak
teljes lett az éj.

2.

Hárfahangon száll a reggeli szélben
s egyre ércesebben:
új zene szól s hirtelen
rázúdul a Városra a Tűzvihar.
Orpheusz sírja beszakadt
de az üres sír Tűz fészke lett!
Mint kezdetben az élet-keltő ősvizek felett
lebeg a Lélek az emberóceánon
– az Értelem s a Teljesség megszületőben.
A szétporló időben
lélektől lélekig lobog a Láng
tűznyelvek szállnak-suhognak a szélzivatarban
s ha két igaz lét lángja időnként összelobban
az örök Szeretet szíve örömtől dobban abban.

(1984)

HEGYI BESZÉD – MAGAMNAK

(Utólag Valentiny Gézának)

Nyitott ablakom előtt alig leng a leanderág
milyen gondtalan a növény és rajt a szeplős virág
mily kérészéletű – remeg a pilleszárny-szirom!

Tegnap is megsuhintott a halálhír
egyre többen távoznak egykorúak – sőt fiatalabbak . . .
Mindig csak *mások* halnak meg?
Gondolj magadra eljön a te sorod is!
Vagy inkább ne gondolj önmagadra!
mennyi testvéred szenved szükségben fájdalomban
nekik nincs idejük hogy a holnapra
gondoljanak – elég a mai nap baja
ne a magad sorsát firtasd emlékezve-tervezve
mintha a Gondviselésnek egyetlen gondja az lenne
hogy mindent neked-érted rendezzen el
pedig háztartásához tartozik annyi testvéred
meg a csipogó veréb meg a kertben kóborgó cica
amely minden este az anyarigót riasztja . . .

Ha az Úrnak gondja van verébre réti virágra
neked sem hullik ki egyetlen hajad szála
az ő tudta-akarata nélkül –
élj a mában de ne a *carpe diem*
hanem a Hegyi Beszéd szellemében

bármit hoz is ez a tétova nyár
bólogass csak békésen az esti szélben
mint a leander az ablakod alatt
tudva hogy örök e pillanat

(1988)

COLLOQUIUM MISERICORDIAE II.

Istenem, Teremtőm!
Miért kereslek a csillagokban
a mélyülő éjszakában
mikor itt vagy közel a harmatban
a hárslevél erezetében
a leveli béka pislogó szemében
szerelmesek gyengédségében
anyák kínjában
öröm- és fájdalomkönnyben
a szépségben, az irgalomban . . .

„Teremtőd és Megváltód vagyok
hatalmam nem a csillagok
mondják el melyekkel kezdetben játszadoztam
Fiam halála került a legnagyobb fájdalomba
s erőm az irgalomban
fejtem ki - azzal hogy neked is megbocsátok . . .”

Kezdetem és Végem Istene!
Teremtőm és végső Bírám a számadásnál

Te leszel *Jézus* stigmás és áldó kezeddel
mikor majd a tékozlókat visszavárod:
„Jöjjetek Atyám áldottai...”
Irgalmadtól remélem mennyországod!
Kétoldalt közbenjáróként két Asszony áll:
Fájdalmas Anyád és az én földi anyám
ezért is számítok Irgalmadra...

*

„Velem leszel a Paradicsomban!”

(1988. dec. 24.)

MEGTALÁLT ÖRÖKLÉT

(Paul Claudel emlékének)

Szemvakító szikrázó pillanat!
Ne kutasd jövőd feledd a múltadat!
A szív beleremeg ha hirtelen
a múlt-jövő = aranytűz-jelen:

MOST vagy most forr fel léted
mámorban éled már az Öröklétet
előnt-betemet a képtelen öröm
s mint fénylő tengervíz bőrödön
ha júliusi mediterrán nap
lángjával szárítja nedves hátadat
párává porlik pillanat alatt
a mulandóság folyékony bánata
gőzzé foszlik e földöntúli fényben –

Csak a csillámhomok hull le mind
az illanó perc szele ha meglegyint
csak a hiábavalóság hamuja száll
ha a Tűzben a salak már kiégett
a tiszta arany tündököl – az öröklétet
szívedben hordod s semmi a halál!

(1984)

SZOMJÚSÁG-FORRÁS

(Fárának)

„*J'ai connu cette source de soif!*”
(Caudel: Második Óda)

Tengerek keserű kínja
ringatja-marja szívem
megismertelek édes Életem
s Benned felfedeztem
a születő Halált:
a szomjúság-forrást –
mennél jobban buzog
annál szárazabb a szám
ha nem segít egy nagyobb Szerelem
maholnap belepusztulok!
(1988/89)

ÉNEKEK ÉNEKE

(Fárának)

Hiába hajtanám fejem
két kebled közé
mint Sulammit vőlegénye
nem menthetsz meg a haláltól!
hiába ismételjük vég nélkül: „Szeretlek!”
egymásnak öröklétet szánva
mindkettőnket elragad a vég!
Egyedül Isten elég!

Csak a legfőbb Te - a Szeretet
tud bennünket Szívében elrejteni!
Értsük meg édes Életem
egyedül Ő az Élet és a Feltámadás
Ő lesz a Beteljesedés, miként ő volt a Forrás
(1989)

KIMONDHATATLAN

(Utószó a Genezishez)

1.

Ó selyemforrás: Gyengédség
csendmohában örömcsobogás
kinyíló mosoly
rádnevetek –
így vagyunk egyik
Anyám!

2.

Ó sóhaj mely sziromba szökken
és a csókban kivirágzik
ó jaj lángba lobbanó szerelem
kén és kín egyszerre
kimondhatatlan! –
kínból kibomló Gyengédséget
kaptam Tőled
második Szülőanyám!

3.

Ó ősi és mindig új Szépség!
mely itt bennem fakad
most ismét megtalálalak

a kibomló Gyengédségben
meg a csobogó Irgalomban!
Hagyom hogy szeress:
vedd vissza szabadságom
Te légy az én igen nagy jutalmam
és Ő a ráadás – a százszoros!
(1989)

INTELEM

*„Örökre miénk a teremtmény,
amelyről lemondunk.”*

(Mauriac)

Nem juthatsz el a lét szívéhez
ha nem tudsz lemondani – nem
nem adok-adsz egyesség ez
halált kíván minden szerelem!

A Végtelen vágya vonítva
keresi az elérhetetlent
állandó vajúdás létünk itt lent
minden semmi Hozzá viszonyítva!

(1989)

SIVATAGBAN

(MKJ-nak)

Homok alattad vörös ég feletted
ezentúl minden kincsed benn van
magad maradsz a sivatagban
nincs a homoktengerből visszaút már

Most hogy egyedül maradtál
ne a lábadra felfelé nézz
a sivatagban tisztábbak az éjszakák
emlékezz: mily mélykék volt
két éve a Szináj tövében
az egyiptomi holdas égbolt!

Szoktasd szemed az éjben
s vigasztald magad:
valahol vár a virradat

(1989)

ÍGÉRET

(Louis Massignon emlékének)

Szememben fészket rak Arcod képe
ajkamon Lakomád emléke
hajlékod szívemben itt benn
hol rejtőzöl hát Lélek-Isten?

Mindenütt vagy és mégsem vagy sehol
örök vagy - elporlik a jelen
mert nem vagy érezhetőn velem
Emmanuel - csak a hit birtokol

Pislog a hit nem jelez utat
keresve rejtett Istenséged
a szeretet a homályban kutat
csak a remény marad - az ígéret:

egyszer valóban megláthatlak Téged

(1989)

ELŐVÉTELEZETT SIRATÓ

(F. M.-nak)

Ma kaptam újra hírt Felőled:
„Csupa csont és bőr lett...”

Rémült-szelíd szemed előttem
ahogy láttalak szeptemberben
Ezt mondták: „menthetetlen”

Egy percre felizzik a régi nyár
ott látlak a lövői lugasban
lángolnak a sárga dáliák
éppen harangoznak – dél van

A templomban gyémántszedemen
az áhítat tüze lángolt
egyszerre mentünk áldozáshoz
de külön két oldalt –
menyasszonyom is lehettél volna

Hó lepi be most a hajdani kertet
ott a vasúti megálló mellett
fagyott könnyecseppek a csillagok
a dáliák megfakult fáklyák
a fehér gyász lángol...
Segíts a túlvilágról!

Szerettelek! Hiába? Hiszem hogy nem!
Ha van valami ha van értelem
az életed az életem
nem lehet pusztá emlék!
Külön érkezünk
a mennyei menyegzőre
de Jézus összefogja kezünk

(Villa Pamphili, 1990. dec. 3.)

ESZMÉLET

(József Attila emlékének)

Kívül-belül éjszaka
„lengedez a szösz-sötét”
a jelen héja meghasad
kikandikál az öntudat
magad látod a „fülke-fényben”
amint az idő elszalad

Múlton merengsz megtörten
jövő részét feszítenéd
hiába igyekezeted
egyre sűrűbb a setét
nem legyezi lányos holdfény
tátog a jeges örvény
villognak a semmi-fogak

Hol fészkel hát a remény?
A rémület mikor tér odujába?
Mikor szakad szét
a csillagok hallgató cellarácsa?

Lázadj csak lélek – szabadság!
dörömbölj „arany öntudat”!
Őserőnk a remény:
egyszer ránk köszönt a virradat

szétfoszlik a „szösz-sötét”
s ujjongó napragyogásban
fellebeg a „csilló könnyűség”!

(1990)

ÉVSZAKOK

(Csoóri Sándornak)

Most még tél van testvér
ebben az ájult nyárban tavaszra készülődünk
ropog a hó megcsap az istállószag
apám lovai erőt gyűjtenek
majd feltörjük az ugart s jön a magvetés
szél simogatja a zsenge zöld mezőt
s szívünkben is élednek a remény lángjai

Ugart törni vetni gazt irtani
ez a mi dolgunk az aratás másra vár
de már látom: mint tömött zsákokot
vállunkon visszük a jövőt
gyümölcstől lehajló ágak
között sarjúillat száll
s tiszta búzával telik a magtár
tarlótüzek fanyar füstje kering a ködben

Új honfoglalásra készülődünk
a szabadság fészket rak lassan
az új ereszt alatt
s reményből munkából kemény hűségből
összeáll a kép: haza a magasban!

(1991)

A VÉG NÉLKÜLI ÉS A VÉGTELEN

(Győri Bélának, aki e verset
születése után rögtön megszerette)

Miért nem vagy mindig velem
Egyetlenem?
eltávolodsz a végtelenben
szívemből feléd repdes az öröm
szállna szárny nélkül
de csak a vég nélküli nyilallás marad
a sajtó – a méregmarta értelem
s a vágy a toporzékoló
zabláravert nyihogó csikó

S Te Létteljesség – valódi Végtelen!
örökös napfogyatkozásban
olyan közel bennem égsz
s én a mérhetetlen éjszakában
csillagterekben kereslek
feléd foszforeszkáló szellem
érintéseidtől remegve
szikrákat szórva fogyva-égve
valahol az Álom-Afrikában
láthatatlan lángol Napod
s mint fölösleges mécsesek
kihunytak a csöppnyi csillagok

(1991. jún. 13.)

KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY ÜNNEPÉN

(Tóth Sándornak)

Most már kitarhatjuk az ablakszárnyakat
szokatlanul forró az idei nyár
az idegesen cikázó fecskék esőt jeleztek
de csak a délutáni szél hozta el a hegyekről
a friss esőszagot

Ablakom előtt szunyókálnak a citromfák
csillapodik a Város robaja
sietős angyalok raja
rebben el a pinea és a vadgesztenye között
a kármeliták templomtornya felé

Úrangyalára harangoznak hosszan
(az ünnepbe már belefáradtak a harangnyelvek)
Gábor angyal kinyitja az égi spalettát
Boldogasszony kitarja kötényét
és a földre engedi az álmok fehér madárraját

(1991. júl. 16.)

KÓBOR LOVAK ÉS ANGYALOK

(Nemes Nagy Ágnes halálára)

Kóbor lovak és angyalok száguldtak-szálltak
villámokkal vemhes eged alatt
számba vetted a tárgyakat
főleg a dolgokat a sziklát a tavat a fát
megpróbáltad Te villámértelem
szétválasztani a fényt s az éjszakát –

Mereven állsz az alkonyatban
a szépség és rettenet között
ég és föld között
ég és ég között
között
figyeld az üzenetet:

Elhaló angyalszárny-suhogások
lerogyó lovak nyerítése
vérfolyások a hóban
felnyög egy sürgőnypózna
majd minden néma
dér száll az Idő szakállára

Gyémántcsillagok koporsószőg-sora
villog a mélyülő éjszakában
valahol a világűrben
virradatra várnak
a lovak és az angyalok

(1991)

TÉRISZONY

Nem hagyok űrt magam után
ha egyszer eltűnök hirtelen
az élet megy tovább szenvtelen
senki sem érzi a hiányt
sem a feleség sem az unokák
nem sírnak ha távozom
síromat felveri a gyom
hacsak nem hintik szét hamvamat
a mediterrán szélben

Ha meggondolom eltűnésem
s hogy a közönyös mindenségben
senkit sem riaszt a tériszony
ha jövőm örvénye felém tátong
előre elfog a szédület
s bordámon borzongás fut át
hallok a lélekharang szavát
s magam magamat gyászolom...

Nincsen menekvés? De igen! mégis:
előre elfogadom halálom
a sorskényszert szabadon vállalom
s másokra tekintek: a szenvedőkre
és Jézusra aki másokért élve

szeretetből a kereszten függve
átadta magát az Atyának:
Vele halva átlépek örömébe

(1991)

SUSCIPE .

Ágoston és Pascal tanítottak:
„Magadhoz teremtetél engem . . .”
„Önmagát túlszárnyalja az ember”
Mindig tudtam
Te vagy a Forrás és Te vagy a Tenger
s szívem addig nyugalmat nem lel
míg Hozzád el nem ér
Mindig éreztem -
akkor is ha hűtlen távol jártam Tőled
s balgán áldoztam a bálványisteneknek
szívemben ott sajgott az égő seb -
megjelöltél s Tied vagyok
De most izzó villámod
újra belémégette
bálványisteneket nem imádhatok!
Amíg a vágy és a félelem rabja vagyok
Feléd szabadon nem szárnyalhatok
Égess ki belőlem minden vad vágyat
szabadíts meg a szorongástól
vedd vissza szabadságom
Tőled kaptam - Tiéd!
Csak szeress és szeresselek
ez nekem elég!

(Villa Cavalletti, 1991. szept. 17.)

IV.
A LÁTHATATLAN FELÉ
(Új versek)

A LÁTHATATLAN FELÉ

Örömben éltem – köszönöm
mennyre szerettem szépségeidet
ha majd egyszer lehunyom szememet
s nem Rómától
hanem e szép múltó világtól
kell végleg búcsút vennem
ne hagyj magamra engem
életem Istene!

Már most próbálgatom
vakként elérni a Láthatatlant
mikor a csillagtalan éj
takar be – nem a kékvirágos paplan
mint anyámé volt hajdan –
hanem fullasztó fekete ponyva
s fuldoklom kegyetlenül szorongva
a bizonytalanul Biztosra gondolva
s mégis belemerülök az álomba
– erősebb a bizalom! – tudva
hogy majd szerető kéz takar be
s fogja le szemem
mikor a véghez érkezem
s elindulok látni vágyón
a Láthatatlanba

(1992. júl. 1.)

HÚSVÉT 1992

„Ha rádöbbenek, hogy meghalhatok . . .”
Keats verssora sírt fel a múltból
tegnap mikor a rémület megragadott

Remegő lángként reszketett a tudat
magára hajolva a semmi szélén
elalvás előtt
(mikor próbálgatom halálomat)
kimondhatatlan rettenet vett erőt
testemen-lelkemen
s hirtelen villámként vágott belém
valami lilás földöntúli fény:

Nem semmisülsz meg
ezt az Isten sem teheti meg
ha egyszer megteremtett
ha valami van a Lét örök
az egyszervolt megmarad
az lesz az amivé alkottad magad!

Ki őriz meg?
A végtelen Szellem
valami diszkettbe vésve lényeged
miként a megszámlálhatatlan nemzedékek
továbbadták a lényedadó géneket . . .

Húsvéti harangok szólnak
Krisztus – életadó Fény
Te tündökölj tudatom egén!

(1992. Húsvét)

NINCS SZIMMETRIA!

Mindig a Semmi szédülete!
Hát még mindig nem tudod
hogy nincs szimmetria
a szép és a rút
a jó és a rossz
az igaz és a hamis
a Lét és a semmi között?

Ha valami van akkor a Lét örök!

A változás csak a végest múlasztja
a Lét nem merev Van
hanem élő lüktetés
folytonos fakadás
kiáradó Jóság
izzó Szeretet:
égő és gyújtó
el nem hamvadó Valóság

(1992. jún. 29.)

TŰZFORRÁS I.

*„Isten nemcsak követelmény fölöttem,
hanem élővíz-forrás is bennem”*

(C Claudel)

Törvény vagy Istenem
kemény követelmény felettem
néha tettemmel tagadlak
de örök életre szökellő
Forrás is vagy bennem

Sívatagi szomj kínozt
kívül kereslek
ezért nem sikerül rádlelnem

Fakadj fel Te tiszta Tűzforrás
s elönt a féktelen öröm
add tüzes Lelkedet
s kimondhatatlan békéd ízlelem

(1992. máj. 18.)

TÚZFORRÁS II.

Te ellentmondások Istene
aki vízből és tűzből teremtet!

Víz és tűz: ez a vérem
tengerek hánytorgnak
vulkánok vonaglanak
lávaként fortyog a szenvedély

Víz és tűz együtt:
tisztá ellentmondás
mint maga a lét

Ki érti a Teremtő Szívét?

(1992. máj. 18.)

HIMNUSZ A TŰZHÖZ

*„Gloire au Souffle au sang au feu
Qui contient emplit tout lieu...”*
(Pierre Emmanuel)

Tűz volt a Kezdet Tűz lesz a Vég
tűztől meleg a véred
tűztől szellem a lét
tüzes vér maga az élet
csak a tűz tiszta és örök
Dicsőség néked
teremtő életadó Lélek!

Tüzes nyelvek viharos esője
tisztító tűzőzön
sajgó lángmardosás
fehérizzású Szellem
szabadság átalakulás
Dicsőség néked
Feltámadott Szeretet-Lelke!

Égj te is! légy tűz
izzó szerelem
örömlobogás
légy szabad szellem
felnyilalló szárnyzuhogás
villámfény
lila lángnyelv a tűztengerből
mely mindent átfog és betölt!

(1992. jún. 4.)

AZ ÖRÖK KÍSÉRTET FIA

(Szabó Lőrincet olvasva)

Villámagancsokat követve
cikázó emberi szikra az éjben
te homlokodtól felfele
tiszt szellem
de állati éhséggel verve
pokolban gyökerezve
kábitószerrel felszerelve
mesterséges paradicsomban
a szépség káprázatában remegve
kerested a másik Fényt
két éjszaka között sisteregve
színészkedve és halál-komolyan
a gyönyör robbanásai közben
haláltáncot körözve képzeletben
a hús alagútjain világolva
a matéria gyomrában mindenre vágyakozva
Te aki minden akartál lenni
és mindennek ellentéte is
magad-szülő és önemésztő
önimádó és Nirvánába szédülő

Sok és Egy
Kísértet fia
Örök Változás
Lőrinc!

Mikor bújsz elő az álarc mögül?

(1991. dec. 27.)

A METAFORA METAMORFÓZISA

(I. K.-nak)

1.

Mohásodik az emlékek kútja
lenn mélyen megvillan néha
a déli nap ha megjárta
az ég fél-ívét
de legtöbbször a bolyhos sötét
hallgat szunyókálva
s megriad ha a vízben csattan
egy behulló kő

2.

Valami varázslat
dagályt-szülő hold
felhúzza a mélyből a vizet
ezüstös éjféli áradás
a víz kristályán át
kislányos hajad selyme
s szemed szikrázik
lenn hallgat a kő

3.

Elszivárog az idő
a vékony víz alatt
mozdulatlan mereng a kő

(1992. jan. 18-19.)

APOKALIPSZIS

Láttam a poklot a tv-ben:
a szenegáli szeméttelp bűzös bomlását
rajta az ember-legyeket
volt szovjet Lenin-műveket
gáztól-gőztől-szennytől
senyvedő ártatlanokat
meg a brazil őserdő mélyén
fortyogó mocsarat!

Talán csak egy óra még
és ránk köszönt a Vég
Babilon bukása megkezdődött
a láva fortyog
tajtékot hány a tenger
utolsót nyög a Vadállat
a fényűző paráznaság tüzes bora
a bálványok arany szoborsora
között
patakban
árad...

Fent tűztől szikrázik a szentek szeme
kristályosan ragog az üvegtenger
Isten hárfáit pengetik a tiszták
akik igazán szerettek
míg Isten ítéletét várja
a gőgjében gőzölgő világ
a kicsiknek terítve
a Bárány lakomája

(1992. máj. 13., jún. 4.)

SÓHAJ ÉS SEJTELEM

(Tűz Tamás halálára)

Most Veled sóhajtok a hegyen
a titkok bozótos erdejéből alighogy kiértem
rámszakadt a sötétség
villámokkal vemhes felhők alatt
belső földrengések romjain halad
utam a mélyülő éjbe
vagy valami kéklő virradat felé?

Régvolt édeni álmok cicáznak köröttem
hajdani sarjúillat cirógat
eszméletem temetőjében feltámad
a „gyömbérillatú szél”
mely Téged legyezett
mikor a Psalmus aesteticus született

Szabályosan zengő zsolnáraidat
szétzilálta a szorongás
a káosz felett hárfád húrja nem zenél
az „égve felejtett álmok”
most fáklyákként lobognak
tarlótüzek fanyar füstje
száll fel a deres őszi éjben
„sosevolt hideg orchideák” vacognak
könny csillog megfakult iriszek szemén

Most mégis megsuhint valami sejtelem
mikor a Másik Ország küszöbén
megtörten a bebocsátást kéred
visszhangra talál Benned Ő aki teremtett
mint a madarak énekében -
„sötét villámok nyargalásznak”
s Te mégis nyugodt vagy a számadásnál
„megbélyegzésed biztos tudatában”
boldogan odaszorítja fejed a Kereszthez
úgy ahogy megsejtetted férfikorod delén

(1992. ápr. 12.)

VISSZAÁLMODOM A VALÓSÁGOT

Vállamon könnyű sál az esti szél
(avagy hajad selyme?)
karom lehajló pálmalevél
(ha hagynád átölelne)
suhogó sás között villog az esti nap
(szemedtől oly vidám)
sugari bearanyozzák homlokomat

Átalszom az éjszakát...

Sorrentói kertek illata száll
itt és most nem vagy jelen
tudatom tengerparti teraszán
emlékek raja suhan sebesen
reggelre kifeslik jókedvem
mint óriás magnóliavirágot
feltűzöm a sorrentói égre

A Faro folyosóján járok...

(Róma-Sorrento, 1992. június)

AKKOR ITT

Elnézem fényképedet
most hogy az utat megtettem újra
mire gondoltál kissé morcosan
talán a készülő viharra?

Szemben ült velem *most* egy barna lány
szeme szinte a te szemed
merengtem a nyílt tengeren
hajával babrált a könnyű szél
mint *akkor itt* a tiéddel

Néztelek *akkor itt* a parton
a homokon könyökölve
amint a bójáig úsztál és vissza
(emlékszel? nagyon féltettelek!)
a tenger félrefordult
miriád habfodor foncsorozta
míg a nárcisz-nap gyönyörködve
képmását szemlélte benne

Most újra megremegsz
a múlt jelenné lett
veled együtt én is égek
szerelem kigyúlt csipkebokra

az űrben repülünk megint
a nap irigyen tekint űrhajó kocsinkra
felülről nézünk a csillagokra
a Fárosz fénye elsápad a messzeségben
szemed ragyog a világűri éjben

(Sorrento-Capri-Róma, 1992. június)

MI?

Az induló hajó fedélzetén
szélbe súgom neved
itt ültem *akkor* Veled
ott fenn a narancskertek illatoznak
lassan felragyog a nap
a kék-barlangban rajzanak
a boldog párok – most nem megyünk oda
megmarad szépnek az illúzió

Most Anacapriban
a Szfinx mellől nézem
a lenti helyet a kikötőnél
akkor júliusban szinte felforrt a tenger
most még hűvös van a sziget szenvtelen
hányan jöttek ide *együtt* négy év óta
s hányukat választotta szét
a távolság s az irigy idő?

Az vagy-e még aki *akkor* voltál?
s ki vagyok én *most itt* Capriban?
Akkor itt MI voltunk
mivé lettünk Te meg én?
MI leszünk-e majd az Isten új egén?

(Capri-Róma, 1992. június)

INTERNUM AETERNUM

1. (Emlékezés)

Hársillat száll el eszméletem alléin át

Csorog csorog a Láthatatlan méze
meglendült pergető a nyári nap
legalább a múlt mézét őrizd
nemcsak önmagadnak
de mindazoknak
akiket fojtogat a keserűség
mikor a szenvtelen derűs ég
nem hallja a föld jajszavát

Ha rádszakad a hiábavalóság
s kiáltanál de nem jön szó a szádra
vagy ha a kiáltás jaj sóhaj
elvész a világúri éjben
ha a Napot csak képzeled
s a beszakadt égbolt mögül
nem jön már üzenet
áss le önmagadba
s a titkok kútjai felbuzognak
benned fakad a forrás
„bár tart az éjszaka”
madarak őzek fáradt emberek
szívedhez járnak szomjuk oltani

2.
(Jövő)

Angyalszárny-suhogások
verik fel hirtelen
a katedrális boltívei alatt
századok tömjénfüstjét
a faragott szobrok bálványistenek
hunyorognak a csend szembogarai

A Kimondhatatlant-Láthatatlant
nem szorítja tér és idő
fogalmainkba kötve
templomba zárva már nem Ő

Nem a zárt hanem a nyitott
nem a múlt hanem a jövő
a most kifesző lehetőség
nem a hiány hanem a bőség!
Tárulkozz ki – tiéd a jövő
mert Isten örök jövő
s mégis Jelen
benned lüktet a Végtelen
ha akarod minden lehetsz
Általa Benne Vele
lehetsz az ő istene
ez a Szerelem örülete!

A rózsablakon elvérzik a nap
nagy vörös szirmok hullanak
sűrű éjszaka száll rám
most már ez lesz a hazám

(1992. jún. 29.)

MONOLÓG

Most még nem láthatom Arcod
de ismerem Neved:
Atyám vagy!
Számítok-e Neked?
Hallgatsz-e ránk
mikor Hozzád kiáltozunk
van-e füled a jajsavunkra
éző szíved a szenvedésre
élők Istene?

Hiába küldözzük Feléd
a vágy- és sóhajnyilakat?
Van-e értelme a dalnak és a jajnak
ha Te hallgatsz
életünk Istene?

Hallgatsz-e rám mikor az életem
napról napra elbeszélem
megjegyzed-e gyermeked szavát?
Lesz-e válaszod e monológra?

Most ott látlak otthonod ajtajában
amint éppen jöttömet lesed
s amikor elibéd érve
átölellek

megszólalsz-e végre:

„Gyermekem!”?

Vagy akkor már nem lesz szükség szóra?

(1992. jún. 3–4.)

HAZATÉRÉS

Új hazám a Pazarét –
egy hete még
a citromfa mögül
ablakom sarkából
leskelt rám a telt Hold
s lent zúgott a mindig lázas Város
Itt most béke
az itáliai égbolt
fakuló emléke
lesz majd a vigaszom?

✱

Hull a levél a sárba
ablakodból nemsokára
fosztott faágak között
a János-hegyet láthatod
nyirkos szürkesség
terít be s veséd
csontod átjárja
a novemberi hideg
Hanyatlak nappalod
készülj a télre
figyelj az intő jelre:
szítsd fel belső tüzed!

(Budapest, 1992. augusztus vége)

SZAVAK

„Nem eszmékkal, szavakkal készül a költemény.”
(Mallarmé)

Selyemforrás – szárnyzuhogás
a víz és a levegő
a légből lebegő
reményszivárvány

De hol a tűz?
Bennem lobog
a pokol tornácáról jöttem
vörös az ég fölöttem
vulkán a szám
szavak szökkennek sisteregve
Hol az értelem?
Mennék a rámszakadó éjszakában
de hol a hazám
ki vagyok hát 62 évesen?

•

Szerelem és halál
melyik erősebb benned?
Agóniát vív jobbik éned
s most már végleg
a szorongás lesz hazád?

•

Nem! lázadj és kiálts
szavad tüzéből így lesz költemény
s magasba ível a remény
légy szabad s szeress
így leszel Istennel rokon
szikra vagy szívéből
önmagadban leled meg Őt
önnön tüzedből meríts erőt!

(1993. febr. 4-6.)

KÉT KIÁLTÁS KÖZÖTT

Két kiáltás között
reszket a röpke emberi lét
egy-egy sikoly a kezdet és a vég

Első kiáltásom-sírásom
anyám gyengéd gügyögése csitította
Amikor méhéből véresen kiszakadtam
s rémülten szétnéztem a világban
nem a Véletlen és Szükségszerűség
végzet-játéka vetett ki a fényre
hanem gyengéd atyai Kéz
formált a fejlődés során
s fektetett anyám ölébe

Ki lesz velem a végső kiáltásnál?

Isten öröktől tenyerére rajzolt engem
nem hagyhat magamra
mikor a végső esten
kiszakadok az idő méhéből!
Az új születésnél
mikor a végső sóhajban
végleg kimondom önmagam
két gyengéd arc hajol reám
Istenem s anyám

(Leányfalu, 1992. dec. 8.)

„HIÚSÁGOK HIÚSÁGA . . .”

Az imént rámszakadt a rosszullet
miként pár éve Kairó mellett
az egyiptomi hőség
ott a piramisok tövében
hol hűsöltek a tevék
fullasztó halálhangulat fogott el

Ó kövek örökkévalósága
s az élők szorongása!
Hol vannak a fáraók?
Napisten egykedvűen ragyog!

Elszáll majd híred bárki vagy
mint ott a szélben a homok
itt kezdődik a sárga
simára fútt homoksivatag -
„hiúságok hiúsága . . .”

(Budapest, 1992. november)

V.
ZSOLTÁRPARAFRÁZISOK

Paul Claudel
Pierre Emmanuel
Patrice de La Tour Du Pin
Jean-Claude Renard

PAUL CLAUDEL (1868-1955)

137. ZSOLTÁR

Visszafojtott lélegzettel nézlek Istenem
és Te kénytelen leszel meghallgatni engem!

Angyalaidd szeme láttára megragadom a hárfát:
szentélyedben imádlak Téged
ajkam fennen hirdeti dicsőséged.
Termékenyítsd meg minden gondolatom
amellyel Téged szólogatlak!

Megsokszoroztad bennem a létezés értelmét.
A földön minden királyság Téged dicsérjen:
mindaz aki képes meghallani Téged
midőn Magadnak Magadról beszélsz.
És semmiféle teremtmény mely Hozzád vezet
ne álljon ellen a zenének!

Bármily magasan lakik is Isten
szeme gondviselőn letekint ránk
Ő minden történést előre látott.

A szörnyű káoszon át rámlehelteél:
és most megcsókolom szabadító kezed
mely nekem utat tör!

Isten szabadon vállalta:
mindent kifizet helyettem az övéből,
Ő az, akit nem kezd ki az idő
az a Művész aki nem veti meg alkotását.

85. ZSOLTÁR

Ezt a zsoltárt Claudel unokahúga, Solange Desjardins számára írta, aki nagybeteg volt Hauteville-ben. Claudel ugyan 1943-as levelében fordításról beszél, de a zsoltár valójában inkább átköltés.

Figyelj Istenem, füledbe beszélek
csak a te füled képes rámfigyelni.
Te jól látod: mindenek mélyén
van bennem valami szent,
valami egészen kicsiny, Istenem
ami Téged szemlél és hisz Benned.
Hallgass meg! valami bennem éjjel-nappal
Feléd kiáltoz valami nagy lendülettel
Feléd akar szárnyalni szüntelen!
Annyira szomjazom gyengédségedet és édességedet
s mindazt amit irgalmadról beszéltek!
A fül mögötti füllel – a tiéddel – figyelj rám!
figyeld ezt a nyugtalan nyelvet
mely Feléd törve szeretne szó lenni!
Nem elég nekem fájdalmam? – nem segítesz!
nem elég e tüske testemben
mely Feléd kiált esengve?
Ó Istenem! csak halljalak meg Téged
ha hozzám hajolsz s megmagyarázod:
Nincs Hozzád hasonló Isten!
Mikor Te jelen vagy Istenem
mennyi minden térdre hull bennem!
Hiába vagy hatalmas ezt mondom Neked:
enyém vagy – egyedül Te vagy az Isten!

Mutasd meg nekem ösvényedet!
Taníts meg akaratod szerint
hogy megismerjem Nevedet!
Add meg nekem Örökkévaló
hogy igent mondjak Neked.
Te akartad hogy erőd erejével
az Alvilágból kiments engem.
Szabadíts meg a bennem gomolygó zűrzavartól
amely már-már eltakarja Arcod!
Emlékezem: Te jó és türelmes vagy –
ezt nevezik *irgalomnak*? –
és kimondod az igazságot.
Fordítsd felém arcod, Atyám,
tekinteted hajoljon gyermekedre!
„Ó e gyermek – mondod – e kis gyermek
Szolgálóm fia!”
Tégy egy kis jelet homlokomra
hogy elleneim szerte fussanak!
Veled nem sír többé az ember
béke s vigasz száll szívébe.

PIERRE EMMANUEL (1916–1984)

PLUS QUE LA SENTINELLE (De Profundis)

Részlet a Babel-ből (1951)*

„Jobban mint az őr várja a virradatot,
lelkem várja az Urat...”

(130. zsoltár)

„Jobban mint az őr várja a virradatot”
Figyelem a láthatáron azt a pontot
Hol szétválik a föld s a sötét. Mert az éj
Hiába vegyül a föld álmába és hiába
Gyúrja össze keze az eget a sárral:

* Emmanuel a második világháború alatt – Hitler és Sztálin uralma idején – írta nagy poémáját. 1969-es kiadása bevezetőjében így vallott: „Babel tanúságtétel akar lenni koromról, szenvedélyes hitvallás arról, hogy az Örökkévaló jelen van a történelemben, főleg azok révén, akik látszólag a legkevesebbet tesznek: a Boldogságok népe, a vértanúk, a szentek révén. Az ő névtelenségük magáé Istené, és ezt tudják. Nélkülük értelmetlen lenne a történelem folyása (...), mert semmi sem lenne belőle megmentve, még a mérhetetlen szépség egy szikrája sem. Mert itt a földön a szépség hordozza a legfőbb jelentést: nem más, mint kiáltozás az értelem felé, amely annyira hiányzik, hogy éppen ez a hiány alkotja – paradox módon – a szépséglényegét és tökéletességét. A szentek nélkül nem létezne szépség, miként mélyértelmű szó sem létezne kevesek mérhetetlenül mélyebb csendje nélkül.” (Szavak forrása csend c. műfordításkötetemben bővebben írtam Emmanuelról és Claudelről, számos versük fordítását is közöltem ott.)

Kelet szemei kinyílnak hajnalhasadáskor
Az éj ereje megtörik merev keze fellazul
S ahelyett hogy a talajt hántaná alig
Érinti elsuhanva könnyű árnya szárnya . . .

Jobban mint az őr várja a virradatot
Várom hogy korunkat kinevesse Napod:
Uram! a harcok kellős közepén
Harsanjon fel fénylő kürtöd szava
Jozafát völgyében sorakozó seregeidnek!
Kerítsd be hétszer a világot zengő Napoddal
Áthasítva az égtájakat egyetlen kiáltással
És serkentsd a rabságtól félő népeket
Kerítsék be ők maguk jobban az ellenséget
Győzd le és törd össze ha kell őket
De szabadítsd meg börtönéből e bús földet!

Mert a börtönök szűkítik össze a földet
Nem az emberek szaporodása – legyenek bár
Ígéreted szerint a homokszemeknél is többen
Mert nincs egy sem akit ne Te hívtál volna
Egy sincs aki ne íródna bele a térbe és időbe
Egy sincs kinek útja ne vezetne lakásba
És egy idegen sincs aki ne találna hazára.

Kétszer millió de mindegyik egyetlen élet
Mindegyik neve visszhangzik öröktől fogva!
Kebled talán szűk lenne annyi léleknek
Akiket fajtánk fele a lángoknak ad át
Hogy így helyet csináljon övéinek?
Nincs már levegő dicséretednek? Nincs helye
Hogy tele tüdővel lélegezzon a gondolat?
Csalatkoztál volna szándékaidban? Talán túl sok
Embert teremtetél hogy mindegyiket szerethessed?

Örökkévaló! a te számításod nem a királyoké
Akik könnyű szívvel milliókat halálra adnak
És készek feláldozni egész nemzedékeket
Eszméik és bálványaik magasztalására:
De Te a vetés Mestere Te egyenként megszámlálsz
Az arcokat melyeket saját képedre alkottál
És felbecsülsz minden leendő kalász súlyát.

Látod a megkötött népeket itt és ott a kéréket
Melyekből nem kenyér lesz hanem a tűz martaléka.
Ott a búza terem bőven – itt az emberek
Az éhínség kosarai megegyeztek már
Ebben a kérdésben a halál pénzszedőivel.
És mindegyik bölcsnek tartja ezt az abszurditást:
A fehér kenyér evői felgyújtják az aratást
Az égett búza szaga felajzza az éhínséget
És amikor az elvadult tűz megtöri a szél derckát
Emberekből és venyigéből vetnek tűzgátat
Meg sem szabva előre annak határát . . .

Lázadjon fel e rettenetes dicsőség: *embernek lenni!*
Ebben az emberi farakásban mely felhalmozódik:
Emlékeztess minden élőt hogy Benned egyedülálló
Hogy mindegyiknek fenséges lelket adtál
Hogy a Te bölcsességed nem a hatalmasoké
Hanem – ez a józan ész – az alázatosaké.
Tanítsd meg őket a Te hallatlan nevetésedre
E nagy falak előtt a Nagy Kövek előtt
Melyek vaszáraik közé szorítják a népeket:
Tanítsd meg nekik a villám acélnevetését
És mindegyik venyigéből legyen kardél
Suhogtasd angyalkezekben a fénylő villám-pengét
Hogy felperzselj annyi tudós ostobaságot!

Mivel a tűznek kell megtanítania őket
Lépjenek az égő csipkebokorba s lássanak Téged!
A lángok legyenek számukra a szárnyak! Szélörvény
És ragadozó madarak örvénylő serege
Fesse vörös-aranyra a haragos húsvéti eget!
Mivel az embernek a pokoli nap kell
Hogy Igazságodat és Arcod visszáját lássa.
Te a pokol-tüzet kegyelem-tűzzé tudod változtatni
A halál könyörtelen voltát feltámadássá
Mert mégha az ember hamuvá omlana is össze
Képmásodat őrizné léte vízjegyében – Téged magad
Aki halált legyőző fehérizzású Tűz vagy!

139. ZSOLTÁR

Uram Te vizsgálsz s ismersz engem
 vesémbe lát tekinteted mélyen
Ha ülök ha állok te tudsz mindenről
 semmit el nem rejthetek előled
Ha lefekszem ha útra kelek figyelsz rám
 nem járhatok rejtett ösvényeken.
A szó a számon épp hogy kibimbózott
 s Te már mindent előre értesz
Elöttem vagy és nyomon követsz
 felettem őriző kezed.
Csodálatos az előretudásod
 oly magas hogy fel sem érem
Ha egekbe szállok ott vagy velem
 ha az Alvilágba ott is jelen
Ha a hajnal szárnyára kap
 s szállok a tengerek felett
 ott is kezed emel
 jobbod tart erősen.
Ha sötétségbe temetkezem
 ha az éjt nappallá teszem
Neked a sötétség is fény
 éjszaka és nappal egyre megy Néked.

*

Ki formálta veséimet? Egyedül Te!
Anyám méhében Te szőtted testemet.
Szüntelen dicsérem csodás tetteted
szívem tudja: minden műved csodálatos
Semmi sem volt elrejtve Előtted
mikor még csak csíra voltam
anyám méhében látott szemed
Napjaim könyvedbe felírtad
valamennyit előre megszabtad
bár még egy sem virradt.
Uram szándékaid kifürkészhetetlenek
megszámálhatatlanok terveid.
Ki tudná megszámlálni a sivatag homokszemeit?
vagy leltárba venni a csillagokat?
Felébredek az éjszakából mely Te vagy
és mindig Veled maradok.

Az Örökkévaló elpusztítja a gonoszokat
a vérengző ember fusson tőlem!
Hamisan beszélnek Rólad
Neveddel leplezik gonoszságukat.
Vajon ne gyűlöljem akit Te gyűlölsz?
ne borzadjak attól akit Te utálsz?
Teljes ellenük a gyűlöletem:
a Te ellenségeid az én ellenségeim.
Istenem! ismerd meg és vizsgáld szívemet:
mérlegeld pőrén minden tervemet
Egyenesítsd ki ösvényeimet
s az igaz úton járok fényességben
a Te Nevedben!

PATRICE DE LA TOUR DU PIN
(1911-1975)

47. ZSOLTÁR

Amikor a gyermek érzi: Isten szereti
hagyja magát szeretni
mert tetszik neki Isten barátsága.
Nem keres fölösleges bonyodalmakat
senkinek sem szól róla
mert ez az ő titka.
Később az első hibákat tudatosítva megdöbben
bár érzi, hogy nem veszítette el e barátságot.
Később azt kérdezi: mi ez az igazságtalanság?
egyesek érzik mások nem érzik
hogy Isten szereti őket.
Később félni kezd e barátságtól
mely nem szűnik sohasem
és kísérletezik: meddig mehet el.
Később kijelenti: méltatlan rá
és csak képzelődés hogy így megmarad benne.
Később megdöbben hogy nem juttatott neki
nagyobb szerepet
mivel önmagát méltatlannak tartja becsvágyához.
Később azt hiszi: ő maga saját központja és fénye
de ezeket az órákat kivéve
Isten barátsága mindig jelen van.
Végül felfedezi hogy egy lélek
állandóan könyörgött érte.

Megérti hogy ő őrizte meg
az isteni barátságot szívében
nem sejtett szenvedések árán.
Ekkor egyszerűen megért mondván:
gyermek vagyok Isten barátságában.
Nem lesz többé kételye a szeretetet illetően
mert tudja: sokat fizettek érte
Köszönetet mond és hálából közbenjár
hogy mások is belépjenek Isten barátságába.
Hogy valamennyien együtt imádkozva
közös adjanak hálát -
mindegyik őrzi saját titkát
de Istenben valamennyi gyermeke
közös örvendezik.

JEAN-CLAUDE RENARD (1922–)

HÚSVÉTI ZSOLTÁR

(Részletek)

III.

Hirdetni kell hogy Húsvét óta már
egyetlen ember sem
teljesen elhagyatott és elveszett;
És még az is aki teljesen magányos
idegen a forrásoknál és idegen önmagának
még az is rátalálhat saját jelenlétére
és osztozkodhat mindenkivel a létezőkből
ha szabad marad a figyelmes szeretetre
amely elbűvöl és megkötöz –
És ha szabad saját neve számára
szabad ettől az órától kezdve –
megölve azt ami halált hoz –
hogyan válaszoljon az élet hívására;
És a szabad szárnyalás nyomán az éjszakában
felragyogó aranyfény biztosítja
hogyan megkezdődhet a boldogság;
És nemcsak a halál ellen kezdődik
hanem a Lélekkel szembeni bűn ellen –
ez a lelket fenyegető legrettentőbb árnyék:
a kútvidék közönyös egyensúlya
az elapadt ciszternák korhadó kávéján.

Az ember tudja meg hogy erőt kapott a csírázásra
hogy az itteni a földöntúlihoz közeledjék
és az isteni a földiekhez
és közösen érleljék gyümölcsüket.
És az ember az Ember mértékére mérve
a világ a Világ mértékére
és mindkettő Isten mértékére:
Így a Teremtés rendje a felszabadulásban helyreáll
mert hatalmas kéz nyúlik a szegények felé
a teljesség ajándékával!

IV.

Semmi más csak kitárt Jelenléte
és Ő maga a halál fölé emelt kezével
lényegi szavával feltámasztja az embert
hogy örökké éljen
hogy Hozzá hasonlónak váljon
hogy megnevezze Azt aki őt nevén nevezte
hogy Teremtőjéből merítsen erőt az alkotáshoz
aki őt saját képére alkotta
hogy már mostantól beleegyezzen az egyesülésbe
és gyökeret verjen a fa amelyet együtt óhajtanak
és nászuktól megszülessen
az Istenbe testesült ember
és az emberbe testesült Isten!

E kötet túlnyomórészt bibliai alapokra helyezett, szentírási ihletettségű műveket tartalmaz; a szerző vallomása szerint egy „kis zsolozsmáskönyv”, melyben a több ezer évvel ezelőtti dicséreteket, hálaadásokat és könyörgéseket „itt és most” a saját imáivá transzponálta. Természetesen nem *csak* a sajátjaivá, hiszen gondolatai sokaknak adhatnak segítséget, hogy „a dicséret, a hála, a könyörgés és a remény szavait intézzék Istenünkhöz, aki Teremtő és Szabadító, mindenható és irgalmas Atyánk”.

A könyv külön értéke, hogy az utolsó fejezetben Paul Claudel, Pierre Emmanuel és több más francia költő zsoltárparafrázisait olvashatjuk magyar fordításban.

A kötetet az 1993-ban először megrendezett Szent István Könyvhét alkalmából nyújtjuk át az Olvasóknak.